

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

1. Pet 2, 6

“Evo postavljam na Sionu
kamen odabrani,
dragocijeni kamen ugaoni:
Tko u nj vjeruje,
neće se postidjeti.”

Riječ urednice	1
Drugaciji Božić	2
Novosti u župi	3
Breme svećenika	4
Obitelj i župa	6
Bog me iznenadio	9
Duhovna obnova ZKL-a	11
Prva obljetnica ZKL-a	12
Bdijenje za nerođeni ljudski život	13
Blaženi Alojzije Stepinac	15
Službeni osnutak zbora Ivanovi anđeli	16
More nas zove	18
KUD "Sijač"	19
Gostovanje mješovitog zbora	20
Hodočašće u Vojvodinu	22
Hodočašće u Padovu	25
Kalendar hodočašća	25
Sjećanje na advent	26
Božić, Molitva iz prošlosti	27
Trbuhom za kruhom (II. dio).....	28
Kaj se jemput...	29
Podružnica umirovljenika Lučko-Ježdovec.....	32
Humanitarna akcija za Vukovar	33
Vesti iz Caritasa	34
Zahvala	35
Dječje igraonice	36
Župna kateheza	37
Dječje misli	38
SHKM 2010.	40
Karmel-i-ja-da	42
Nadbiskupijski zbor mlađih	43
Susret srednjoškolaca na Kaptolu	44
Mladež Karmela BSI	45
Svjetski susret mlađih Madrid	46
Sveti Josemaria Escrivá	47
Sluga Božji otac Gerard	48
U vjeri slijedim Ga	49
Meditacija o čudu života	50
Molitve	52
Koji društveno-politički poredak zagovara Crkva.....	53
Tradicija Božićne glazbe	54
Glas naroda	57
Fotogalerija	58
Neobično vjenčanje	59
Kviz	60
Izreke i mudre misli, dječji biseri.....	62
Nepoznato o poznatom, statistika župe i zahvale	63
Obavijesti	64

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 2500 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Tihana Krajačić

Lektor: Milan Desnica, prof.

Članovi uredništva: Petar Bunić, Ana Marija Damjanović, Milan Desnica, prof., Marija

Gaura, Marija Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak

Suradnici: Andelka Bunić, Dragica Burić, dr. Petar Krešimir Hodžić,

sestre karmelićanke BSI, Mate Krajina, vlč. Mijo Matošević, Suzana Plevac i dr.

Slikovno oblikovanje: Milan Desnica, Tihana Krajačić

Grafička priprema: Tihana Krajačić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

RIJEČ UREDNICE

Poštovani čitatelji!

Usustret Božiću i ovoga puta vam donosimo novi broj Brazde. Već uhodana ekipa uredništva, s mnogim dragim suradnicima, želi vam obogatiti ove blagdane. Vjerujemo da ćete čitanjem tekstova, koje smo vam pripremili, biti nadahnuti i pronaći nešto za svoj duhovni rast.

Ovaj Božić neka vam bude nova prilika da otvorite svoje srce za druge, za bližnje kojima je potrebna vaša pomoć. Ljubav, nesebičnost, otvorenost i srdačnost neka vam budu pratitelji u susretima s braćom i sestrama. Jedino tako ćemo svi zajedno biti uistinu pripravljeni za susret s Kristom ovoga Božića.

Brazda će biti obogaćena novim prilozima, u slici i riječi, ako se više članova župne zajednice uključi u pripremu svakoga novoga broja. Sve svoje ideje i prijedloge, kao i priloge možete poslati na e-mail adresu: list.brazda@gmail.com.

Obavijesti o aktivnostima u župi možete pronaći na župnoj web stranici: www.nepomuk.hr.

Sretan vam i blagoslovjen Božić kao i sve nastupajuće blagdane te milošću obogaćenu cijelu novu godinu.

Urednica

DRUGAČIJI BOŽIĆ

DUHOVNA MISAO

TIHANA KRAJAČIĆ

Hodam ulicama grada. Počeo je Advent. Pitam se što li ljudi očekuju ovoga Božića, kakva su njihova očekivanja? Je li Isus ono što iščekuju? Onaj mali, jednostavni Isus kojeg smo primili za naše spasenje? Pitam se koji su najveći darovi koji će biti s radošću dočekani?

Ima li još puno onih koji shvaćaju bit Božića i hoće li njihova kolijevka biti pripravna ovoga Adventa? Poput strelovitog udara munje ili pljuska, doći će nam i ovoga puta, ove godine Badnja noć.

Ima li nade da se ovoga puta pripravimo za Spasiteljevo rođenje i Njegov silazak na Zemlju? Imat će nade da dočekamo Božić na drugačiji način, s otvorenim srcem jedni za druge, sa željom da dajemo svjetlost bližnjima koji nas okružuju? Postoji

li mogućnost da darujemo pažnju, a ne novo skijaško odijelo? Koji je smisao darova?

Koje je pravi dar za nas?

Što nas uistinu može usrećiti? Želim da se

svatko zapita sada, dok prolazi pripremnu fazu, je li bit u tome što materijalno moramo dati, ili je bit da damo drugome svoje čisto srce? Isus je stvarni temelj svih iščekivanja! Vratimo se ove godine istinskoj svrzi zbog koje slavimo Božić, a to je rođenje Sina Božjega. Posvijestimo sebi da je svaki čovjek rođen da bi činio mala

čuda u svom vlastitom života, kao što je to činio Isus tijekom svoga života. Sjetimo se i da sva čuda nisu zapisana. Učinimo najveće čudo ovoga Božića—vjerujmo da nam On svojim životom donosi vječni život. Budimo ponizni u svojoj jednostavnosti i doživimo ovaj Božić ne kao famozni marketinški trik nego kao istinsku radost koju nam donosi toplina štalice. Približimo se malom djetetu Isusu i budimo istinski sretni darujući ljubav, darujući poklone u obliku molitve, pružajući ruke potrebitima i nahranimo usta gladnih. Donesimo drugima svjetlo koje nama donosi Isus. Pružimo utjehu koju nam On predaje svojim životom i živimo svoj život sa stalnim postavljanjem pitanja—Što bi Isus učinio da je na mome mjestu, kako bi On postupio? Da li bi On slavio ili bi darovao od sebe i sebe siromasima?

Drugačiji Božić nas sada čeka, a mi moramo odlučiti da li je ovo jedan novi početak za nas ili samo nastavak prošlogodišnjeg lanca od kuglica na pretjerano okičenom boru i pretrpanom stolu, za kojim nema zajedništva. Osjetimo pravu čar toga dana i ostvarimo ono što nam godinama ne polazi za rukom-počnimo novu godinu sa stvarnim ciljem—živjeti za život, život kojega nam donosi Djetešće u malenoj štalici, bez ičega, ali koje donosi ljubav, zajedništvo, radost, uspjeh, sve ono što je čovjeku uistinu potrebno. S ovom željom mi ćemo doživjeti i okusiti potpuno drugačiji Božić u našim srcima, s našim obiteljima, prijateljima i župljanimima.

NOVOSTI U ŽUPI

IZVEDENI RADOVI 2010. GODINE NA CRKVENIM OBJKTIMA

VJEKOSLAV PAVLOVIĆ, ŽUPNIK

U mjesecu svibnju izvedeni su konzervatorsko reustarorski radovi treće-završne faze na dijelovima baroknog oslika, slikanim doprozorcima u kapeli Sv. Benedikta u Donjem Stupniku. Za proslavu Andela čuvara u spomenutoj kapeli na „Andeosku nedjelju” 3. listopada, nakon misnog slavlja, koje je predvodio fra Krunoslav Kašnar, bila je blagoslovljena štafelajna slika s prikazom „Andela čuvara”, a koja se nalazi na sjevernom zidu u svetištu kapele.

U mjesecu srpnju ugrađena su novo izrađena jednokrilna vrata na sakristiji, a koja su pomicana i obojena dvokomponentnom temelnjom bojom te završno antracit.

Jednako tako su izrađena i ugrađena dvokrilna vrata na glavnem ulazu u župnu crkvu sv. Ivana Nepomuka. Krajem godine 2010. izrađeni su izvedbeno arhitektonski projekti, sa svim suglasnostima, za novi Župni centar. Sada se može krenuti u izgradnju novog Župnog centra, o kojem je već bilo pisano u našoj Brazdi. Za sve izvedene radove, kao i za izvedbeni projekt utrošeno je 137.616,50 kn

PLAN RADOVA ZA 2011. GODINU U NAŠOJ ŽUPI NA CRKVENIM OBJEKTIMA

Orgulje u našoj župnoj crkvi već nekoliko godina šute. Glavni razlog tome su njezine godine proizvodnje, pa ih je potrebno temeljito obnoviti. To upravo želimo učiniti ove 2011. godine. Učinjeni su već neki kontakti sa stručnjacima, Restauratorskim zavodom i s jednim potencijalnim izvođačem ovakovih radova. Drugi zahvat koji bi trebali barem započeti je početak izgradnje Župnog centra, jer će u mjesecu rujnu biti dvije godine od kada je izdana građevinska dozvola. Daj Božje blagoslova da uspijemo ovo ostvariti.

BREME SVEĆENIKA

TUMAČENJE SVEĆENIČKOG POSLANJA PREMA HANS URS VON BALTHASAR-U

VLČ. MIJO MATOŠEVIĆ

Kakvo god netko imao mišljenje o svećenicima, nitko neće poreći kako je važno u životu susretati dobrog svećenika i koliki problemi mogu nastati u razočaranju.

Živimo u vremenu razrušenih mitova gdje se kredit za autoritet gotovo ne može dobiti, pa je u svećeničkoj službi važno svoju vjerodostojnost potkrijepiti osobnim životom. Bez toga, svećenik bi doveo svoje poslanje u pitanje. Ako svoje svjedočenje obeskrepljuje životom, što preostaje od njegove službe? Nekakav juridički autoritet, osobito bez materijalnih sankcija, modernom čovjeku ništa ne znači. Je li zbog toga svećenička služba izgubila svoje uporište i postala upitna?

Hans Urs von Balthasar ide posve svojim putem u interpretaciji svećeničkog poslanja. Za njega je autoritet svećenika neupitan, jer ne dolazi od čovjeka, nego od Boga. Stoga je gotovo nezamislivo da bi svećenik mogao živjeti bez uporišta u Kristovoj svetosti i sposobnosti da tu svestnost aktualizira u svome poslanju navjesitelja.

Petrova definicija „uzori stada” upućuju na to da ono što Bog traži od ljudi: poslušnost, poniznost, požrtvovnost..., svećenici sami u tome prednjače.

U svakom slučaju, bitno je sagledati genezu gdje Isusu nije prva briga „ustanoviti neki novi crkveni organizam”, na mjesto starog izraelskog ustroja, jer on uopće ne započinje s vanjskim strukturama, nego s korjenitim nužnim zahtjevima gdje se

treba ispuniti duhovnost. U tom smislu traži pomoćnike za obraćenja i suzbijanja zlih duhova. Ovlasti i službu dobit će tek uz zahtjev najveće ljubavi.

Balthasaru je upravo Petar prototip svih budućih svećenika. Baš na tom predlošku Petra, kao „typos”, želi pokazati predanje bez zadrške, ostaviti i ženu i djecu... , na čemu von Balthasar temelji celibat.

Ono mnogo važnije jest da Krist „u svojoj potpuno dovoljnoj patnji ostavlja mesta za su-patnju”, ostavlja mjesto i službu gdje se dogada trpljenje u korist zajednice. Nju kao vrhunac svoje slave, Krist nije ostavio samo za sebe nego je dopustio da to postane duhovno vlasništvo nasljedovatelja, dakle, svećeničke službe. Doživljavajući svećeništvo kao vrhunac ne samo ljudskog suošćenja nego i duhovnosti, Balthasar piše: Doista, kad bi u svećeničkoj službi bilo prisutno neusporedivo dostojanstvo i blizina s Kristom, kada bismo u njoj na neki način vidjeli vrhunac savršenosti, kako bi ženski rod mogao načelno biti isključen iz nje?

Urs von Balthasar usputno otvara mogućnosti nekih pitanja ostavljajući ih po strani, usmjeravajući se na bit svećeništva, a to je posvemašnje zalaganje. Zato misli da Crkva nikad neće dokinuti celibat pa tako Katoličku crkvu nikad neće preuzeti laički „viri probati–prokušani muževi”. Bilježi pri tom rečenicu koja, zasigurno, nikad ne ostaje bez komentara: Koliko god bila nadarena, ovca kao takva ne može preuzeti funkciju pastira. Čovjeku se spontano nameće pitanje: Odakle onda

uopće pastiri?

Držeći se objave, Balthasar izbjegava sentimentalnost, ali drži resentimentalnost. Dije Mariju i Petru na razinu simbola u odnosu na Crkvu, a samim tim i svećeništvo. Gleda Mariju u središtu sklapanja Novog saveza koji obuhvaća sve narode. Po njoj Božja Riječ prima obličeđe čovjeka. Ona prihvata utjelovljenu Riječ u ime čitavog ljudskog roda.

Tako se govori da je u Mariji bio Stari savez koji je Novi savez uvodio u njegovo poslanje. Jer kao što su u Abrahamu trebali biti blagoslovljeni „svi narodi”, tako je Marija znala da će je „blaženom zvati svi naraštaji”. Ta blaženost ima naličje u prihvaćanju mača boli. Ona će proći sve faze patnje Sina do krajnje napuštenosti od Oca, pa i od Sina. Tu je dovršena njezina „Da–riječ” i uz abrahamovsku prasliku, njezin čin vjere postaje element Novog saveza.

Ona postaje sveopća majka svih onih koji su postali Isusova braća. Marija tako pod križem postaje Crkva, a kroz atribut „druge Eve” von Balthasar izvodi nadspolni, apsolutni odnos između muškarca i žene pri čemu muškarac može i mora biti istodobno dijete i zaručnik, a žena majka i zaručnica, što je jednostavno moguće samo onkraj seksualne razine, na razini djevičanstva i njegove nadnaravne plodnosti.

Crkva počinje u Nazaretu, dakle s Marijom, ali svoj javni oblik, društvenu i institucionalnu formu dobiva kroz Dvanaestoricu i Petra. Petar stijena, ne pjesak, dobiva novo ime u formi „vrhovničkog futura”, ali prije preuzimanja poslanja u tom istom futuru, proročke riječi o zatajenju, poniženju koje će ga dovršiti i smisao pranja nogu i pouksrsnog pitanja: „Ljubiš li me više nego ovi?”

U povjeravanju euharistije, ploda muke, skriva se trajni prijekor Petru kako bi ovaj u poniznosti žrtvovao žrtvu Ocu u ime Crkve spominjući se onoga „što je u odlučujućem času propustio žrtvovati”. Tako grešna Crkva žrtvuje Ocu, ali da bi bila neokaljani prinos, mora biti u Marijinu, neokaljanoj Crkvi. Pogrešno bi bilo ovđe govoriti o dvjema Crkvama: nevidljivo svetoj Marijinu i grešnoj Petrovoj. Marija i Petar dva su realna simbola jedne jedine Crkve koja nije muška, nego ima dinamiku spolova.

Smisao je zapravo u potrazi za pravim profilom svećenika. Budući da svatko ima svoj jedincat odnos s Bogom, nitko nema pravo „posuditi” svoj model odnosa, ali načelno bi morao postojati netko tko bi poznavao moju jednicatu relaciju s Bogom, a da me istodobno ne zamara svojim svjetom.

Upravo tu traži Balthasar polazno svojstvo koje bi morao imati svećenik koji bi mu istodobno u punoj sigurnosti mogao predočiti Božju utjelovljenu Riječ tako da joj „svojim psihološko-egzegetsko demitolologizirajućim tumačenjem” ne oduzme snagu.

Svećenik bi dakle bio vodič do sigurnosti zahtjeva Božje Riječi, a potom bi morao biti potpora da se izdrži i ne pobegne od te Božje zahtjevnosti. Takav čovjek u konačnici nalikuje anđelu na Maslinskoj gori koji daje snagu u samoći s Bogom. Čovjek je to s Božjom snagom i neumoljivošću, ali i s vlastitom snagom koju dobiva iz svoje samoće s Bogom, dakle s vlastitim iskustvom.

Zato mora ostaviti sve da bi se postigla ta služba u kojoj, kako kaže Augustin, onaj koji je život predao Kristu, ne stoji, nego visi, odnosno „stoji iznad samoga sebe”, čovjek koji se odrekao vlastitog shvaćanja

samoga sebe, on je svećenik kojega tražim i koji svojom egzistencijom može postati riječ i svjetlo na putu k Bogu.

Budući da je i sam Bog prezren u svijetu, tu spremnost mora imati i svećenik u svojoj predanoj egzistenciji, te zapisuje: Poniznost i revnost rastu iz istog korijena.

Poniznost ne nudi nešto što nije Božja riječ, a revnost ne dopušta izmicanje. Takav svećenički autoritet stavlja nasuprot manipulatorima koji zadivljuju ljudе, a kojima se u konačnici „dive samo oni iz vlasitih redova”.

Koliko je zahtjevan taj put, najbolje svjedoče njegove riječi: Da je svećenik uspio, uvijek je čudo misliti. Češće se događa da crkvene zajednice doživljavaju neuspjehe. Ima mnogo onih koji, kad se

popnu na katedru ili propovjedaonicu, umišljaju da su svjetlo: takve treba izbjegavati. Oni govore o Bogu, ali imaju na umu sebe, Bog se ne pojavljuje. Gotovo je nevažno jesu li ga proglašili mrtvим ili živim, tvrde li da ga znaju previše ili pre malo.

Koliko ga takvo stanje pogada, najbolje svjedoče sljedeće riječi: Postoji posebna vrsta neduhovnosti, koju možemo vidjeti samo kod propalog svećenika. Neznalica, uposlen i nametljiv. Želi da ga čuju i da mu glas dopre daleko. Prostire se poput rose na poljima Crkve. Možda će jedino nevolja naučiti svećenike, duhovnike, da ponovno počnu moliti. U međuvremenu, molimo mi za njih!

OBITELJ I ŽUPA

SREDIŠTE VJERSKOG ODGOJA

MATE KRAJINA

Roditelji su uvijek najodgovorniji za uvođenje svoje djece u život i vjerski odgoj. Ljubav nije utopija: zadana je čovjeku kao zadatak koji treba ostvariti uz pomoć Božje milosti. Povjerena je mužu i ženi u sakramentu braka kao izvorno načelo njihove „dužnosti” te postaje za njih temeljem uzajamne obvezе, naj-prije bračne, a zatim očinske i majčinske.

U sklapanju braka mладenci se uzajamno darivaju i prihvaćaju, izjavljujući da su spremni prihvati i odgojiti djecu. Eto stožera ljudske civilizacije koja se ne može drugačije nazvati nego „civilizacija ljubavi”. Obitelj je izraz i izvor takve ljubavi. Njome teku glavni tokovi civilizacije

ljubavi koja u njoj nalazi svoju „društvenu osnovicu”. (Ivan Pavao II.)

Roditelji su dužni organizirati obiteljski život da bi on u sebi razvijao klicu kršćanskog života i donosio dobre plodove te za svoju obitelj stvoriti duhovni i intelektualni program, međusobno podijeliti zadaće, razmisliti kako pronaći vrijeme jedni za druge, kako zajedno moliti, kako rješavati sukobe i smirivati napetosti. Jednostavno-dužni su domisliti način kako će u vlastitoj obitelji provoditi temeljne kršćanske istine, poput Deset Božjih zapovijedi.

Obiteljski krug će tako postajati snažan i kreativan. U njemu će se stvoriti pogodne okolnosti za spremnost na život i ljubav, za svjedočenje vjere supružnika te djece

i starijih međusobno. Iz ljubavi rođenu djecu valja od najranije dobi uključivati u crkvenu zajednicu i postupno ih odgajati do potpune zrelosti. Taj odgoj mora biti vjernički promišljen i širokogrudan: istu šansu potrebno je dati spremaju djece za utemeljenje obitelji, ali i za ostvarenje duhovnog poziva. Valja djeci pokazati ustrajnost i trud, unatoč svim slabostima.

Američki književnik Brian J. Gail ovako tumači i potiče očeve obitelji: „O tac treba činiti sljedeće: poučavati svoju djecu i primjerom im pokazivati kako egu reći „ne”. Ukoliko otac ne uspije svoje dijete naučiti kako se oprijeti egoizmu, iznevjerio je prvočinu zadaću svoga očinskoga poziva. Veliki problem današnjice, veliku egzistencijalnu krizu, predstavlja upravo ta kriza identiteta u kojoj se čovjek našao, jer nismo u stanju reći „ne” svojim sebičnim sklonostima. Tajna se nalazi u tome što je čovjek u stanju sebi reći „ne” samo ukoliko je prethodno Bogu rekao „da”. Niječni odgovor Bogu onemogućeuje niječni odgovor egu! ”

Trajna i kreativna ljubav među roditeljima i djecom nije nedostižan ideal, ako se dragovoljno prihvati napore i potragu za zdravim izvorima, za temeljima kršćanskog života kroz sakramente. Kroz tu praksu Krist postaje jedini čvrsti temelj na kojem možemo graditi, kako bismo sve više bili Njegova slika i prilika. Članovi obitelji-roditelji i djeca-pozvani su međusobno se pomagati kako bi ta slika i prilika Božja u drugome bila otkrivena, poštovana i njegovana. Tu jača svjetlo vjere koje pomaže pronaći ispravan put, a obitelj postaje jaka i stabilna, unatoč nevoljama i stresnim životnim situacijama.

Kršćanskim obiteljima je uvijek potrebno i uporište u župi, uklapanje u zajednicu vjernika koja se okuplja oko euharistije kao središta i izvora nade.

Crkva preko župske zajednice učvršćuje dobre planove i iskrene nakane, daje sigurnu i pouzdanu riječ, postaje jaka i sigurna ruka u čijoj sjeni obiteljski identitet postupno poprima jači kršćanski oblik i sazrijeva kroz molitvu i zajedništvo.

Kršćanske obitelji valja uključiti u pastoralni rad župe, jer se tada na izravan i autentičan način dijagnosti-ciraju problemi i traže najbolja rješenja. Sudjelovanjem i međusobnom suradnjom dobiva se mnogo toga: topi se plitko kritiziranje, a pojačava odgovorno djelova-nje. Konkretno to znači: očevi i majke već danas moraju donijeti odluku o redovitoj osobnoj i obiteljskoj molitvi u skladu sa spasonosnim geslom naših biskupa: „Hrvatska katolička obitelj dnevno moli i nedjeljom slavi svetu misu.”

Sve članove obitelji tako će prožeti ista snaga Duha Svetoga, a umjesto medijskih trivijalnosti našim domovima odzvanjat će molitva krunice, psalmi, molbenice i zahvalni-ce. Iskustvo ljubavi i duhovnog života u obitelji sigurno su najvažniji čimbenici ako želimo imati zdrave pojedince i zdravo društvo u kojem je, unatoč natruhama zla, dobro prisutno na još snažniji način.

Sveti Otac Ivan Pavao II. u svom glasovitom Pismu obiteljima (1994.) jasno upozoravao kako se „obitelj nalazi u središtu velike borbe između dobra i zla, između života i smrti, između ljubavi i onoga što je ljubavi protivno. Obitelji je ponajprije povjerena zadaća boriti se za oslobođenje silâ dobra kojemu se izvor nalazi u Kristu,

Otkupitelju čovjeka.” (Pismo obiteljima 23.)

Današnje poslanje kršćanskih obitelji je zadaća spašavanja ljubavi, jer ljubav valja utjeloviti u svakodnevnom životu tako da poprimi istinski karakter i prestane biti površna riječ koja se lijepi na sve i svašta.

Krist ju je donio u naše živote i ona u njima mora biti istinski prisutna. Ostvarivanje ljubavi, kroz obitelj i u župskoj zajednici, je ispravan način borbe i put koji vodi sve do vječnosti.

Upravo ovaj zadatak, bez velikih teoretičiranja, jest zadatak katoličkih roditelja: međusobno podijeliti muke i radosti svakodnevice te tražiti spasonosnu i poticajnu nit koja će pomoći da u ovim godinama duhovne gladi učinimo svoje za obitelj i Crkvu te da pokoljenjima koja će nas nadživjeti ostavimo svjedočanstvo da smo bili i u kršćanskom zajedništvu nastojali živjeti, da smo im nesebično podarili putokaz života, prisegu ljubavi i zavjet vjernosti.

BOG ME IZNENADIO

**VLČ. VJEKOSLAV PAVLOVIĆ I
MILAN DESNICA**

Dana 19. rujna ove godine u našoj je župnoj crkvi sv. Ivana Nepomuka imao prvu svoju misu ovogodišnji mladomišnik Sisačke biskupije vlč. Ivan Grbešić. Mladomišnik je u našoj župnoj zajednici bio kao bogoslov, student prve godine studija teologije na KBF u Zagrebu, 2004. godine. Tijekom svog pastoralnog praktikuma upoznao je našu župnu zajednicu. Radosna i iskrena srca pristupao je svakom članu zajednice i time stekao naklonost naših župljana. Odlaskom na studij u Rim nije nas zaboravio već nas se sjećao u svojim molitvama.

Njegov put do svećeništva bio je veoma težak i trnovit.

Roden je 7. lipnja 1984. godine u Sisku od oca Stjepana i majke Marice.

Sakramenat krštenja primio je iste godine u župi Hrastovica kod Petrinje.

Svoje djetinjstvo do Domovinskog rata proživio je u selu Gornja Budičina.

Tijekom ratne 1992. godine oca su mu pronašli mrtva u podrumu kuće. Podlegao je ranama zadobivenim od neprijateljske ruke.

Ivan je svoje školovanje započeo u Moštanici kod Hrastovice. Zbog obiteljskih razloga odlazi s majkom u Srbiju, gdje nastavlja svoje školovanje. Očevi roditelji (djed i baka) uspijevaju Ivana vratiti u Republiku Hrvatsku uz pomoć međunarodne organizacije UNPROFOR. Vrativši se u domovinu Ivan nastavlja školovanje u Petrinji u Drugoj osnovnoj školi.

Od 1999. godine živi u Strašniku, župa Gora, kod djeda i bake i završava osnovnu školu. Nakon osmogodišnje škole odlazi u Nadbiskupsko dječačko sjemeništa na Šalati u Zagrebu.

Godine 2004. upisuje se na KBF kao kandidat Zagrebačke nadbiskupije. Nakon dvogodišnjeg studija u Zagrebu odlazi u Rim, na prijedlog zagrebačkog nadbiskupa, uzoritog gospodina kardinala Josipa Bozanića, na Papinsku rimsku bogosloviju. Godine 2009. diplomirao je i biva zaređen za đakona u Zagrebu 5. prosinca 2009.

Toga istoga dana Sveti otac Benedikt XVI. ustanovio je Sisačku biskupiju. Tada je Ivan postao član novoimenovane biskupije, jer je po rođenju pripadao području i župi koja je u sastavu Sisačke biskupije. Nakon nepune godine dana 26. lipnja 2010. godine u 10 sati Ivan je, s još

Vlč. Ivan Grbešić

dvojicom kolega, zaređen u sisačkoj prвostolnici Uzvišenja Svetog Križa. Bili su to prvi mладomisnici u novoj biskupiji.

Drugoga dana po ređenju 27. lipnja imao je svoju Mladu misu u župi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Gori.

Svih godina izbivanja iz rodnoga kraja navraćao je u svoje mjesto, emocijama duboko vezan za pro-stor svoga djetinjstva. Kako nije imao roditelje, blagoslov prije mlađe mise

su mu dali krsni kumovi, koji su bili njegovi drugi roditelju, kako i govori Sveti pismo o ulozi krsnih kumova.

Na svečanom ručku duhovnik iz Rima izrekao je kako sada (nakon samo dva dana provedenih u Hrvatskoj) shvaća Ivana koji je rekao da nikada ne bi mogao živjeti izvan domovine i ostaviti svoj hrvatski narod.

Na poziv našega gospodina Ivan je imao svetu misu u našoj župnoj crkvi kako bi iskazao zahvalnost za gostoprимstvo tijekom pastoralnog praktikuma. Na početku misnog slavlja dobrodošlicu mu je u ime svih župljana zaželio Mladen Krpan riječima:

„Dobro došao, dragi mладomisnič!

Ova župna zajednica radosna te srca iznova dočekuje i zahvaljuje na tvome poniznom i dobrohotnom služenju. Ustrajući u svom pozivu i prevladavajući mnoge kušnje, pošao si za Gospodinom da postaneš ribarom ljudi, da mnogima doneseš svjetlo, ali i da postaneš znak osporavan, posrednik Krista razapetoga i uskrsnuloga.

Neka Tvoje duhovno vodstvo bude mnogima ohrabrenje u životnim nedaćama, snađa u životnim kušnjama, utjeha u mnogim žalostima i radost slavljenja Boga ljubavi. Trsi se doista da u svemu budeš posljednji,

ali u ljubavi prvi. Trsi se doista, kao sveti župnik Arški, zaštitnik svećenika, da ne poklekneš na putu od križa do slave, jer to je jedini put Tvog misionarstva i put otvaranja vrata kraljevstva Božjeg.

S Tobom smo u molitvi za ustrajnost Tvoga svećeničkog zvanja, kao i za sva buduća duhovna zvanja, kako u svijetu tako i u našoj župskoj zajednici.”

Mладomisnik je imao nadahnutu propovijed vidljivo uzbuden i radostan što je u zajedništvu s Božjim pukom koji ga je nosio u srcu od njegovih početaka u pastoralnom djelovanju. Tijekom svete mise župni zbor je, pod sigurnom rukom dirigenta i voditelja zbora gospodina Mladena Krpana, uveličao slavlje.

Svi smo bili radosni kada smo primili mладomisnički blagoslov, jer znali smo da jedan svećenik moli za našu zajednicu.

Poželjeli smo mu sretan povratak u Rim i uspješan završetak poslijediplomskog studija, na što je mладomisnik odgovorio da nas nikada neće zaboraviti jer „prva ljubav se ne zaboravlja.”

DUHOVNA OBNOVA

ZAJEDNICE KARMELSKIH LAIKA U HRV. LESKOVCU

SESTRA MARIJA EMANUELA CIFER

Usubotu 20. studenog ove godine Zajednica karmelskih laika organizirala je godišnju duhovnu obnovu za svoje članove iz Zagreba i Hrvatskog Leskovca. Za mjesto održavanja ovogodišnje duhovne obnove vodstvo zagrebačke i leskovačke zajednice je odabralo prostore samostana sestara karmelićanki Božanskog Srca Isusova u Hrvatskom Leskovcu. Sudjelovalo je 60-ak članova. Duhovnu obnovu vodio je karmeličanin o. Dražen Marija Vargašević koji je kao temu odabrao „Aktualnost sv. Terezije Avilske”. Prijepodnevni dio sastojao se od predavanja i rada po grupama. Nakon uvodne molitve o. Dražen je u kratkim biografskim crtama predstavio sv. Tereziju iz Avile, mističarku i obnoviteljicu Karmelskog reda koja je živjela u 16. stoljeću u Španjolskoj. Pater Dražen je i iznio glavne naglaske njezinog duhovnog nauka čije je bogatstvo i važnost prepoznala Crkva i proglašila je crkvenom naučiteljicom. Nakon kratke pauze, za vrijeme koje smo protegnuli noge i osježili se kavom, sokovima i slatkim/slanim grickalicama, vratili smo se ozbilnjom duhovnom radu. Već prije pauze podijelili smo se u šest grupa i dobili papire sa zadatacima. Svatko je dobio tekst iz spisa sv. Terezije i pitanja na temelju kojih je trebalo „obraditi” ponuđeni tekst. Radilo se o dijelu 9. poglavlja iz spisa „Moj život”. Trebalo je tekst pročitati i dopustiti da odjekne u srcu svakog pojedinca. Nakon

toga je svatko iznio riječi ili dio teksta koji ga se posebno dojmio i pokušao objasniti zašto. Cilj je bio aktualizirati i konkretizirati iskustvo sv. Terezije u svojem vlastitom životu, pronaći eventualne sličnosti, prepoznati sebe u njezinom iskustvu. Rad po grupama uvijek je obogaćujući, to se i ovoga puta pokazalo. Iskreni razgovor u manjoj grupi iznosi na vidjelo pravo bogatstvo različitosti Božje milosti koja djeluje u svakom pojedincu. Svatko se pronašao u nekom dijelu Terezijinog teksta, svi na neki način imamo iskustvo slično sv. Tereziji, iskustvo unutarnjeg duhovnog traženja i borbe. U njezinim smo riječima prepoznali savjet za naše živote – „Sve sam svoje pouzdanje stavljala u Boga”. Plenumom u kojem je svaka grupa ukratko predstavila tijek razgovora završio je prijepodnevni dio duhovne obnove. Trenuci zajedničkog druženja nastavili su se i tijekom ručka koji je bio poslužen u prostorijama Kuće sv. Josipa. Nakon ručka slijedio je popo-dnevni dio koji se sastojao od predavanja u kojem je predavač dublje osvijetlio pojedine dimenzije duhovnosti sv. Terezije. Poslije predavanja uslijedila je diskusija i mogućnost postavljanja pitanja. Duhovnu obnovu završili smo molitvenim dijelom-klanjanjem, koje je bilo priprema za svetu misu. Svi koji su željeli mogli su se i ispovijediti. Sveta misa je bila zahvala za dar duhovne obnove, za sve spoznaje koje smo primili i molba Gospodinu da nam pomogne to spremno živjeti u svakodnevnom životu. Svaka je duhovna obnova poput odlaska

na izvor. S tim osjećajem su naši karmelski laici odlažili svojim kućama obogaćeni i potaknuti primjerom sv. Terezije. Ono što je toga dana zasijano u njihovim srcima neka donese obilan plod u njihovim životima.

Duhovna obnova ZKL

PRVA OBLJETNICA ZKL-A

DUBRAVKA FERENAC

Prvu godinu svoga zajedništva proslavili su 28. listopada 2010. godine članovi Zajednice karmelskih laika (ZKL), koji se okupljaju pri samostanu časnih sestara karmeličanki BSI u Hrvatskom Leskovcu.

Slavlje je počelo svetom misom koju je, s puno radosti, predslavio pater Dario Tokić, karmeličanin, a uveličao zbor svojim zvonkim pjevanjem. U slavlju su sudjelovali mještani kao i brojni gosti.

U podrobnom izvještaju, koje je podnijelo vodstvo Zajednice, prisjetili smo se svih događaja: molitvenih susreta, meditacija, hodočašća, duhovnih vježbi, koji su protekle godine duhovno obogatili svakoga od nas. Čvrsto vjerujem da svakim susretom postajemo bolji ljudi, bolji vjernici, da se lakše nosimo s nedaćama i problemima

vremena u kojemu živimo, ali i u radosti zahvaljujemo Bogu, s puno poniznosti, na svemu dobrome.

Vrhunac slavlja bilo je primanje u Zajednicu šesnaest novih članova. Imamo više u širenju karmeličanske duhovnosti, u svjedočenju vjere, više u molitvi.

Molitva je naše blago, škola ljubavi prema bližnjemu i Bogu, snaga koja pobijeđuje svaki strah. Zato, bez pretjerane euforije, trijezno, razumno i hrabro slijedimo našu nebesku Majku, Kraljicu Karmela u njenom beskrajnom pouzdanju u Božje putove, čvrstom vjerom i dubokom molitvom.

BDIJENJE ZA NEROĐENI LJUDSKI ŽIVOT

DR. PETAR KREŠIMIR HODŽIĆ

Usubotu 27. studenoga ove godine Sveti Otac Benedikt XVI., kako je i uobičajeno, predvodio je molitvu I. večernje prve nedjelje Došača u bazilici sv. Petra u Rimu. No, ove godine, u kontekstu toga vremena iščekivanja i nadolazeće svetkovine Božića, molitva večernje bila je dio „bdijenja za nerođeni ljudski život”. Sveti Otac je, naime, bio pozvao sve katoličke biskupe svijeta da predsjedaju sličnim slavlјima u svojim biskupijama te da se u to uključe vjernici u svojim župama, kao i vjerske zajednice, udruge i pokreti. Tome pozivu odazvali su se i članovi zajednice koji se okupljaju u kapeli sv. Josipa pri samostanu Sv. Josipa i Mihaela u Hrvatskom Leskovcu.

Svrha toga bdijenja, prema Svetoj Stolici, bila je „zahvaliti Gospodinu za njegovo posvemašnje sebedarje svijetu i za Njegovo utjelovljenje koje je svakom ljudskom životu dalo pravu vrijednost i dostojanstvo” te „zazvati Njegovu zaštitu nad svakim ljudskim bićem pozvanim u postojanje”. Uključivanjem u ovu inicijativu ostvaruje se duhovno zajedništvo sa Svetim Ocem u promicanju predanosti i svjedočanstva Crkve za kulturu života i ljubavi.

Promičući i zauzimajući se za kulturu života, razmičemo tamne oblake kulture smrti koji su, između ostalog, i u nas, prema službenim statistikama Hrvatskog zavoda za javno zdravstvo, u razdoblju od 1978. godine, kada je ozakonjen pobačaj, do 2007. godine progutali živote 806.683

nerođene djece. Dodaju li se nerođena djeca koju se lišilo života korištenjem kemijske kontracepcije i spirala te ona koja su živote izgubila u postupcima oplodnje u umjetnim uvjetima, taj broj zasigurno prelazi milijun-dakle čitav jedan Zagreb s okolicom ili četvrtina ukupnog stanovništva Hrvatske. Valja nam se zapitati kakvu bi Hrvatsku imali i kako bi nam bilo da su ti ljudi, svi odreda mlađi od 35 godina, sada s nama. Uzalud nam svi ostali resursi, ako se ne molimo, brinemo i trudimo oko najvažnijeg resursa svakog naroda-djece. Uzalud se zaokupljamo ekologijom, ako pri tom zaboravljamo na svoje buduće naraštaje. Uzalud gradimo

Bdijenje za nerođenu djecu

prometnice po kojima će se voziti sve stariji i stariji vozači.

Bdijenje je bila dobra prigoda za uključivanje u veliku duhovnu bitku za živote najugroženijih među nama—onih što žive u majčinoj utrobi. Zar upravo zbog tragičnih sudsudina mnogih od njih najviše ne krvare srce Isusovo i srce Marijino? Zato nam valja prionuti uz Isusa Krista, prizivajući u pamet Njegove riječi: „Zaista, kažem vam, što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće meni učiniste” (Mt 25,40). Dakako, potrebno je čuti i Mariju koja i nam poručuje „Što god vam rekne učinite!” (Iv 2,1)

Na temelju tih misli vodilja cijelo bdijenje je započelo procesijom s Marijinim kipom, koja drži Isusa u naručju, kojega su, noseći svjećice, pratila djeca u bijelim haljinama. Dvije djevojčice u košari su nosile gipsane odljeve nerodenе djece u dobi od 10 tjdana od začeća koje su izradile vrijedne ruke časnih sestara karmelićanki. Po završetku procesije djeca su svim sudionicima bdijenja podijelila odljeve s ciljem posvješćivanja izgleda nerodenog djeteta u toj

dobi te poticanja na duhovno očinstvo i majčinstvo, odnosno molitveno zauzimanje za jedno nerođeno dijete barem tijekom Došašća. Nakon bdijenja i klanjanja pred Presvetim oltarskim sakramenton uslijedila je molitva I. večernje. Vrijeme predviđeno za klanjanje upotpunjeno je Meditacijom o čudu života. Bdijenje je predvodio p. Miljenko Sušac, monfortanac, koji je u prigodnom nagovorom upozorio na pošast pobačaja, ali i progovorio o Božjem milosrđu koje nadilazi svaki ljudski grijeh. Čitavo događanje svojim skladnim sviranjem i pjevanjem obogatili su članovi zбора mladih pri samostanu karmelićanki BSI pod ravnanjem s. Anice Marije.

Vrijedi istaknuti kako se pozivu na bdijenje odazvao lijep broj osoba različitih životnih dobi, a povezanost sa sveopćom Crkvom dala je svemu dodatnu dimenziju. Za nadati se kako će se ova praksa uvriježiti u Crkvi, a još više da će se u molitvu i konkretno zauzimanje za nerođeni ljudski život uključiti što veći broj ljudi u Hrvatskoj.

BLAŽENI ALOJZIJE STEPINAC

Ove godine navršilo se 50 godina od mučeničke smrti kardinala Alojzija Stepinca, koji je umro na glasu svetosti u Krašiću 10. veljače 1960. godine.

Papa Ivan Pavao II. proglašio ga je blaženim u Mariji Bistrici 3. listopada 1998. godine. Povodom obiljetnice smrti, a u znak zahvalnosti za uslišane molitve napisana je ova pjesma.

Blaženi Alojzije Stepinac

Iako prvi blaženik nisi,
za nas Hrvate najveći Ti si.
U Dolini kardinala Ti si rođen,
Milošcu Božjom do oltara vođen.
Tegobnim putem korake upravljao,
poslanice pobudne narodu si spravljao.
Zaista mir si svima donosio,
al' milosti nisi od neprijatelja prosio.
Ko' osuđen sužanj zatvor si podnosio
i Kristovu riječ Lepoglavom prinosio.
U Krašiću Tvome Tebe zatvoriše,
al' tamo se mnoga srca otvoriše.
Utjehu mnogi tamo su našli,
svi oni što u crkvu k Tebi su zašli.
Pisma su Tvoja kružila po svijetu,
Kristovim Duhom nošena u letu.
Ni pokopa Ti ne htjedoše dati,
zar time su mislili na kraj Ti stati?
Nisu ni znali da miljenik si Božji,
da Bog po svome naumu sve složi.
Ivan Pavao Te blaženim proglaši,
i narodu hrvatskome radost oglasi.
Na čast oltara uzdignut si sada,
narodu Božjem da budeš sva nada.
Svaki se Hrvat po svijetu Tebi moli,
uslišaj mu molitve, osloboди boli.

Milan Desnica

SLUŽBENI OSNUTAK

DJEČJEG ZBORA IVANOVI ANĐELI

MLADEN KRPAN

Prije tri godine u našoj je župi počeo djelovati obnovljeni dječji zbor koji se uglavnom sastojao od prvopričesnika, ali bilo je tu i nekoliko djece iz viših i nižih razreda osnovne škole. Prošla je prva sveta pričest, prošlo je prvo oduševljenje za pjevanje i bivalo nas je sve manje, tako da do kraja školske godine gotovo više nitko nije dolazio na probe, a skoro niti na svetu misu. Vrijeme je odmicalo i postajalo je sve teže djelovati i stvarati. Stavili smo svoje brige u Božje ruke i povjerili stvar zagovoru našega zaštitnika sv. Ivana Nepomuka.

Gledajući upravo njega na glavnom oltaru u našoj crkvi, koji je okružen andelima, došli smo do zamisli da bi bilo lijepo i dobro da se zovemo jednostavno „Ivanovi andeli“, oni koji ga svake nedjelje okružuju. Tako smo dobili ime i počela je još jedna godina puna očekivanja i nade koju smo položili u djecu i nove članove, prvopričesnike. Pojavio se opet isti problem, ali u malo drugičjem obliku. Prvopričesnici bi otišli, ali bi uvijek ostala ista djeca, koju kao da i nismo previše zamjećivali. Smatrali smo da je posve normalno da su oni uvijek tu, pri ruci, bilo da treba pjevati ili čitati, ministirati ili sudjelovati u recitacijama ili igrokazima. Čak

smo u drugoj godini djelovanja odlučili proglašiti pjevanje obaveznim za sve prvopričesnike. Ka-snije se to pokazalo pogrešno i potpuno neučinkovito. Glavno pitanje je bilo: „Koliko će ovo trajati?“. I tako je prošla još jedna godina i opet se ništa nije promijenilo.

Došao je opet mjesec rujan, trebalo je početi ispočetka. Ali kako? Kako privući djecu? Što im ponuditi? Kako ih oduševiti za Krista, Crkvu i pjesmu? Sjetite se one nekolicine djevojčica i dječaka s početka priče. Danas su to učenici 4. b razreda OŠ Lučko. Oni su svoj angažman tiho i nemetljivo počeli od 1. razreda. Sjećam se kako neki još nisu znali ni čitati tekstove novih pjesama koje smo učili, sjećam se kako su sa sramom, ali hrabro dolazili na probe među stariju djecu. Njih ništa nije omelo ni spriječilo da ostanu

oko svog Ivana i budu uvjek njegovi anđeli.

Upravo zato smo se njima okrenuli, njima koji su bili cijelo vrijeme tu. Njima smo posvetili brigu i pažnju, pazeći da ne zanemarimo prvpričesnike i ostalu djecu različitog uzrasta. Zahvaljujući njima došli smo do zamisli i ostvarili je, napravili smo članske iskaznice i popis članova. Dogovorom je utvrđeno da mjesecačna članarina iznosi: molitva barem jedne krunice mjesecno. Djeca su to prihvatile i nadam se, uredno „plaćaju” članarinu. Za sada imamo upisanih 33 člana. Uzrast djece se kreće od 3. godine života pa sve do 6. razreda osnovne škole.

S ponosom ističem da sve ovo što radimo Bogu na slavu ne bi bilo moguće bez nekoliko ljudi koji toliko nesebično i velikodušno pomažu u radu našem voditelju. U prvom redu je tu naša „prva” flauta Tihana Golubić, vjeroučiteljica Marija Matešić, voditelj ministranske skupine Nikola Tomečak, pijanistica u usponu Ana Matijević i supruga našega voditelja Tina Krpan, koja je zadužena za naš image, a odnedavno pomalo i ponekad svojim dirigiranjem pomaže nam svladati ritam pjesama koje učimo.

Moramo vas upoznati da imamo i svoj „logo” ili znak, a to je ovaj mali anđeo, jedan od onih koji okružuju sv. Ivana Nepomuka. Njega je osmisnila i dizajnirala naša Tina Krpan.

Naši planovi za budućnost su: pjevati, pjevati, pjevati, družiti se, negdje otpovati, gostovati u nekoj od susjednih župa, posjetiti grob bl. Alojzija Stepinca, pjevati na Zlatnoj harfi.... Ups! Malo smo se zanijeli!

Ivanovi anđeli

Mnogo je toga u našim malim glavama što bismo htjeli. Prepuštamo se Božjoj volji i Njegovom vodstvu.

Također pozivamo svu djecu od 3. godine života pa sve do 7. razreda neka nam se pridruže, neka s nama podijele radost zajedništva, jer mi se znamo našaliti, nasmijati, a nešto i naučimo o nadolazećim blagdanima, Crkvi, crkvi, župi, nadbiskupiji i mnogočemu drugome, a sve to kroz igru i pjesmu.

Ako si kao prvpričesnik-prvpričesnica pažljivo čitao/la ovaj članak, znaj da za prvpričesnike postoji obveza dolaska na pjevanje i to svakog trećeg petka u mjesecu, ali svi su dobrodošli i u ostale petke.

Blagoslovjen i razigran Božić, veselu i raspjevanu cijelu sljedeću novu godinu žele, mole „okružuju” „Ivanovi anđeli”.

MORE NAS ZOVE

„ALLEGRO“ U SPLITU

JOSIP SAVIĆ

Zbor „Allergo“ bio je na maloj ljetnoj turneji u Splitu 26. i 27. lipnja ove godine.

U ranim jutarnjim satima okupili smo se ispred župne crkve i krenuli na put. Unatoč pospanosti, dobre atmosfere na putu nije nedostajalo, tako da je sam put vrlo brzo bio iza nas.

Prvi dan nismo imali puno obveza te smo, odmah nakon smještaja u hostelu, krenuli u grad na ručak. Unatoč ne baš najboljem vremenu nismo se dali obeshrabriti pa smo otišli na najpoznatiju splitsku plažu Bačvice. Navečer smo prošetali splitskom rivom i starim gradom, te time prvi dan rano priveli kraju jer nas je sutra čekao nastup u Pastoralnom centru župe sv. Roka.

Allegro u Splitu

Sljedeći dan otišli smo do mesta Žrnovnica u posjet bivšoj dirigentici zbara, a ujedno i našem domaćinu ova dva dana, Marijani Sinović. Marijana nam je svima poznata po tome što je četiri godine vodila zbor „Allegro“ sve do 2007. godine kada se udala u Žrnovnicu. Sada vodi zbor u Pastoralnom centru župe sv. Roka u Splitu. Ostatak popodneva proveli smo u ugodnom društvu Marijane i njene obitelji.

Nakon toga uslijedio je već spomenuti nastup na večernjoj misi u Pastoralnom centru te kratki koncert nakon toga. Svi smo bili veoma zadovoljni ishodom koncerta i ostatkom našeg posjeta Splitu te smo vedrog raspoloženja i odličnih dojmova krenuli natrag put Zagreba.

KUD „SIJAČ”

BISERKA PETROVIĆ

KUD „Sijač” Lučko i ove je godine organiziralo i sudjelovalo na mnogim festivalima i manifestacijama.

Zajedno s „Veteran klubom Lučko '91.” organizirali smo fašničku po-vorku, koja je prošla ulicama Lučkog u pjesmi i plesu pod maskama te spalila „FAŠNIKA” kod OŠ Lučko.

U sklopu fašničkih događanja sudjelovali smo i na „Demerskom fašniku” u Demerju. Radost i veselje bili su sastavni dio našega druženja.

Tradicionalno smo obilježili manifestaciju „Zeleni Jura u Lučkom”, paljenjem kriješa dan uoči Jurjeva, uz pjevanje jurjevskih pjesama ispred naše župne crkve. Uz to postavili smo etno izložbu „Slike naših starih” u prostorijama mjesne samouprave u Lučkom. Našle su se tu fotografije iz davnih vremena, a mnogi naši sumještani sjetili su se svojih djedova i baka te podsjetili kako je nekada bilo.

Djeca učlanjena u KUD „Sijač” sudjelovala su na „Turopoljskom Jurjevu“ u Velikoj Mlaki. Obilježili smo „Ivanje” u Remetincu i „Dan branitelja” u Botincu.

Uveličali smo Tijelovsku procesiju u našoj župnoj zajednici, gdje smo nosili narodne nošnje. Bila je to svečanost iskazivanja ljubavi i poštovanja prema Presvetom olatarskom sakramantu, a željeli smo pokazati da pripadamo narodu koji poštuje Boga i čuva svoju tradiciju.

KUD „Sijec”

Sudjelovali smo na Sedmom međunarodnom folklornom festivalu djece i mladih u Zagrebu, Bjelovarskom kulturnom ljetu, Rujan FEST-u na Bundeku u Zagrebu, Etno Pušći 2010., susretima djece u

Svetoj Nedelji, Zavjetnom hodočašću u Mariju Bistricu, Danima Hrvatskog Leskovca i na Godišnjoj skupštini Podružnice umirovljenika Lučko-Ježdovec.

Imali smo ljetnu turneu po Češkoj i Makedoniji, koja nam je posebno ostala u sjećanju zbog svega što smo vidjeli i doživjeli.

Nastupili smo na završnom koncertu 33. smotre folklora u KD V. Lisinski, gdje smo ušli u nazuži izbor svih gradskih KUD-ova.

U suradnji sa Sportskim centrom Lučko organizirali smo susrete folkloraša „Jesen u Lučkom“. U sklopu te manifestacije imali smo humanitarnu akciju „Kestenijada”, uz prodaju domaćih kolača. Prikupljenim sredstvima razveselit ćemo neke obitelji uoči Božića. U župnoj crkvi održat ćemo tradicionalni Božićni koncert.

GOSTOVANJE MJEŠOVITOG ZBORA

U ŽUPI SV. JURJA I PRESVETOG SRCA MARIJINA -
KANIŠKA IVA

MLADEN KRPAN

Usubotu 11. prosinca 2010. godine u krenuli smo na izlet i gostovanje u Kanišku Ivu, pokraj Garešnice. Prije odredišta posjetili smo Bjelovar i Kutinu. U Bjelovaru smo posjetili župnu crkvu sv. Ane, gdje nas je srdačno dočekala časna sestra iz družbe Klanjateljica Krvi Kristove, koja nam je pokazala crkvu i svjedočila o životu te bjelovarske župe. Naš župnik vlč. Vjekoslav imao nam je mnogo toga za reći, jer je i on sam nekada bio kapelan u Bjelovaru pune tri godine, ali u (sada katedralnoj) župi sv. Terezije Avilske, koja je bila naše sljedeće odredište. Tamo su nas dočekale s. Edith Budim i s. Tarzicija Tunjić, sestre Naše Gospe, koje su nam s katedralnim župnikom vlč. Josipom Stipančevićem pokazale katedralu i

srdačno nas ugostile. Dok smo mi pjevači razgledali katedralu, pjevali, isprobavali orgulje i s oduševljenjem slušali o mladoj bjelovarsko križevačkoj biskupiji, nismo mogli ni slutiti kakvo nam iznenađenje priprema naš župnik. Približilo se vrijeme polaska i stigao je župnik ali ne sam već u pravnji biskupa domaćina mons. Vjekoslava Huzjaka. Bili smo ugodno i vidno iznenađeni njegovom jednostavnošću i srdačnošću. Biskup nas je, kao pravi domaćin, sve ispratio i svakome od nas pružio ruku te poručio da ćemo se uskoro vidjeti u našoj župnoj crkvi, što nas je dodatno razveselilo. Krenuli smo prema Kutini. Tu nas je dočekao župnik župe Majke Božje Snježne vlč. Dragutin Papić, koji nam je pokazao „biser baroka“ Kutine i cijele Hrvatske. Ušavši u crkvu nismo krili oduševljenje jer zapravo nismo znali što bi prije gledali: oltare, freske, medaljone, orgulje ili slike. Ta prebogata i prekrasno restaurirana crkva nas je ostavila bez daha zbog svoje ljepote. Ipak je najvažniji onaj dio kada nam je vlč. Papić govorio i svjedočio o sluzi božjem Ivanu Bonifaciju Pavletiću, rođenom u Kutini, za kojeg se vodi postupak za beatifikaciju. Kažu da šećer

dolazi na kraju. Tako je i bilo. Došli smo u Kanišku Ivu, naše konačno odredište. Tamo nas je dočekala gđa. Marinela i g. Tomislav koji su ujedno i zaslužni za naše gostovanje. Sv. misu predvodili su domaći župnik vlč. Stjepan Bogdan i naš župnik vlč. Vjekoslav Pavlović, koji je u kratkoj homiliji predstavio našu župu i njen život. Bilo je dirljivo gledati i slušati kako zapravo, ljudskim rječnikom rečeno, potpuni stranci postaju braća u sv. misi, molitvi i pjesmi, koja je mnogima i suze na oči natjerala. Misno slavlje je svojom pjesmom uveličao naš mješoviti zbor dok je za ogruljama bio Mladen. Nakon mise uslijedio je koncert na kojem su izvedene adventske i marijanske pjesme. Okupljeni vjernici nisu krili svoje odševljenje onim što su čuli te smo poslije svake izvedbe bili nagradeni pljeskom. Moram priznati da su i nama trebale maramice, jer smo pozvali domaćine da zajedno otpjevamo njima i nama dragu pjesmu „O divna djevice“. Upravo ta Djevica i njen Sin su nas povezali i duboko zahvatili u naše duše i srca. Prije samog početka koncer-

ta prisutnima sam se obratio riječima ohrabrenja: „Držite se zajedno i ne dajte se, ustrajte. Mala ste zajednica, ali to nije nikakva zapreka za živo svjedočenje i življenje onoga što nam Krist daje po sv. misi i svojoj Riječi.“ Kada samo se pripremali za sv. misu na starom harmoniju u crkvi uočio sam nešto poznato. Bile

su to note iz kojih sam učio svirati prve taktove i koje su promijenile moj život. Tamo ih je prije više od 15 godina ostavila s. Dubravka Kopilović koja je nekada djelovala u Kaniškoj Ivi, a poslije toga je bila moja učiteljica orgulja. Zajedništvo smo nastavili u župnom dvoru uz bogatu trpezu domaćih jela i kolača, koje su nam pripravile marljive ruke župljanki Kaniške Ive. Nije nam manjkalo ni pjesme ni dobre kapljice. Vraćali smo sretni i obogaćeni kroz prekrasnu zimsku noć. Pratio nas je mladi mjesec, baš kakav se prikazuje pod Bogorodičinim nogama. Doživjeli smo Krista, Mariju i Crkvu u svakoj osobi koju smo sreli.

Emanuel-s nama Bog uistinu bio je s nama cijelo vrijeme te prekrasne i nezaboravne adventske subote. Nadamo se da ćemo Ga živjeti u sve dane svoje u zajedništvu sa svima. Posebno želimo zahvaliti našem župniku koji nam je omogućio ovo hodočašće, susret kroz molitvu i pjesmu.

HODOČAŠĆE U VOJVODINU

U ovom broju donosimo vrlo zanimljivo hodočašće u Vojvodinu, od kuda su u Hrvatsku došli oci karmelićani.

KARMELSKI LAICI U POSJETU KORJENIMA

SUZANA PLEVEC

Rano ujutro 29. svibnja 2010. članovi ZKL-a iz Hrvatskog Leskovca i Zagreba krenuli su na svoje prvo zajedničko hodočašće. Vodio nas je naš duhovnik, pater Mato, karmelićanin, a cilj nam je bio njegov zavičaj, Bačka, Subotica i grob sluge Božjega o. Gerarda Tome Stantića u Somboru.

Lijepo i sunčano subotnje jutro prošlo je ugodno i brzo u molitvi, pjesmi i pričama patera Mate o životu Hrvata u Bačkoj, odnosno u Vojvodini. Svakom svojom riječju pater Mate nam je pokazao što znači biti pravi domoljub i rodoljub, u najljepšem smislu te riječi, što znači dreviti se rijekama, ravnici, žitu, cvijetu, uređnom dvorištu, kulturnim i povijesnim spomenicima Hrvata i katolika u Vojvodini.

Spomenik sv. Tereziji u Somboru, a nadasve našem hrvatskom čovjeku. Svoje veliko znanje pater je nesebično dijelio svojim laicima, prelazeći iz autobusa u autobus tijekom putovanja.

Rano poslijepodne stigli smo u Suboticu, koja nas je očarala svojom kulturno-povijesnom baštinom. Razgledali smo katedralu, čija je zaštitnica sv. Terezija, prošetali centrom grada

te obilazak završili razgledavanjem Gradske vijećnice.

Oko 17 sati stigli smo na salaš obitelji Matarić, koja nas je velikodušno ugostila i počastila večerom. Kakva gostoljubivost, kakva velikodušnost, kakva ljubav! Nakon samo nekoliko sati osjećali smo kao da odavno poznajemo Matu i Mariju Matarić. Uz zvuke bunjevačkog folklora okusili smo rane trešnje, pravi bački paprikaš, osvježili se u hladu, zaigrali nogomet, razgledali etno zbirku obitelji Matarić i punoga srca zaplesali kolo. Bilo je lijepo vidjeti kako se laici iz Leskovca i Zagreba pomalo upoznaju i uživaju u druženju.

Nakon predivnog druženja, pozdravili smo se s domaćinima i krenuli za Sombor gdje smo prenoćili.

Odmorni i osvježeni ujutro smo krenuli u otkrivanje ljepota Sombora. Budući da je gospodin Matarić hrvatski gradski vijećnik u Somboru, on je bio i naš domaćin u Gradskoj kući. Očarala nas je građevina u neoromaničkom stilu. Sombor je nekada, u vrijeme austrijske i mađarske vlasti, bio središte županije i zato ima tako velebnu zgradu za vođenje vlasti. Prije toga, 120 godina njime su vladali Turci, koji su ga na kraju mirno napustili. O porazu Turške i danas govori slika u glavnoj dvorani Gradske kuće, koja prikazuje bitku kod Sente. To je najveće ulje na platnu u Srbiji i nekadašnjoj Jugoslaviji. Površina slike je

28 m² i bilo je potrebno srušiti dio zida kako bi se stavilo sliku na mjesto gdje i danas стоји! Zanimljiva kompozicija, likovi u ljudskoj veličini, perspektiva koja nas uvodi u sliku kao aktivne promatrače, sindrom Mona Lise i autoportret umjetnika, veliki pozlaćeni okvir, očarali su nas u ovoj prelijepoj dvorani dok smo slušali o povijesti Sombora. Pater Mato pokazao nam je i četiri hrvatska grba na stropu (4 provincije u Austro-ugarskoj monarhiji), koja još i danas stoje kao dokaz prisutnosti Hrvata na tim prostorima, a koja je, hvala Bogu, tijekom Domovinskog rata, sačuvaо zdrav razum. To je ujedno i dokaz tradicije tolerancije i suživota na području Sombora i Bačke još iz vremena Austro-ugarske monarhije.

Usljedila je sv. misa u crkvi sv. Stjepana, pored karmeličanskog samostana i Gradske kuće. Prisustvovali smo svetoj misi na hrvatskom jeziku zajedno s vjernicima Hrvatima iz Sombora. Zadivila nas je veličina ove građevine koja izgleda kao katedrala i zvuk njenih orgulja koji je uveličao slavlje. Lijepo je bilo osjetiti naše zajedništvo i mir u nama.

U šetnji Somborom doznali smo još puno o Somboru, ali i o teškoj povijesti Hrvata katolika u tim krajevima. Potreseni smo slušali kako je srušen kip Presvetog Trojstva na „Ćelavom trgu”. Razgledali smo i franjevačku crkvu Presvetog Trojstva, a od župnika smo čuli kako vjernici žive danas. Danas je u Somboru 10-11 tisuća vjernika. Od toga je 60% Hrvata, a ostalo su Nijemci i Mađari. Župnik je Hrvat, a kapelan Mađar. Uživali smo u zelenilu „najzelenijeg” grada nadaleko, čak i u europskim razmjerima. Prije sto godina posađeno je puno stabala–bodoša, kako bi se smanjilo obolijevanje od tuberkuloze. Danas Sombor ima 18600 stabala, 120 km ulica, a 121 km zelenila ili 27 m³ zelenila po stanovniku. S ponosom smo pogledali Hrvatski dom u kojem već puno godina Hrvati čuvaju svoju narodnu baštinu. Tu nas je ponovno dočekao g. Matarić, predsjednik KUD-a Vladimir Nazor, kojem smo prepuna srca zahvalili na gostoprимstvu.

Na kraju smo se uputili natrag u karmeličansku crkvu kako bismo je pobliže razgledali i pomolili se na grobu

sluge Božjega o. Gerarda Tome Stantića. Odluka o gradnji crkve donesena je 1828. godine. Kada je dovršena do svodova, ponestalo je novca pa je godinama služila za parkiranje kola seljacima, koji su dolazili na tržnicu. Ti isti seljaci odlučili su svojim novcem dovršiti crkvu i ona je 1902. godine završena. Tornjevi su visoki 73 m. Tri dana se slavilo, ali tada nitko nije želio crkvu jer je izgrađena na vlažnom zemljištu. Karmelićani je preuzimaju 1904. godine i pored nje grade samostan s podrumom i dva kata u kojima su 33 ćelije, knjižnica i sve ostale potrebne prostorije. Crkveni oltari su izrađeni u stilu tirolske škole i većinom su od drva. Na njima zadivljuje detaljnost prikaza. Tu su i orgulje pod zaštitom sv. Male Terezije, nekada treće po veličini u Jugoslaviji, iza zagrebačkih i đakovačkih, a danas najveće u Srbiji. U prostoriji blizu ulaza cijele se godine mogu vidjeti jaslice, a u hodniku isповјedaonica u kojoj je ispovijedao o. Gerard. Zanimljivost je i kipić Majke Božje Bistrice, koji je postavljen u sjećanje na hodočasnika koji je tri puta pješice hodočastio u Mariju Bistrigu (9 dana puta u jednom smjeru) početkom prošloga stoljeća, kako bi izmolio ozdravljenje svoje kćeri te zahvalio za kćerino i osobno ozdravljenje.

Kad smo razgledali sve divote crkve, pater Mato nas je sve okupio oko groba sluge Božjega o. Gerarda Tome Stantića. Govorio nam je o njemu tijekom cijelog putovanja, a ovdje nam je još progovorio o procesu za njegovo proglašenje blaženim i svetim koji je otpočeо 1985. godine i o čudima koja su se dogodila njegovim zagovorom.

Pomolili smo se o. Gerardu i zahvalili njemu i dragom Bogu na ovim predivnim danima punim veselja i mira, molitve i

pjesme, na novim poznanstvima i lijepom vremenu, koje nas je zaista poslužilo da doživimo sve što je naš pater Mato za nas s puno ljubavi isplanirao i pripremio. Nakon okrijepe u samostanu i kupnje ponekog suvenira krenuli smo prema Zagrebu i Leskovcu. Pater je nastavio sa svojim prelaženjem iz autobusa u autobus

Subotica

i ispunio nam večernje sate još ponekom zanimljivošću, šalom, pjesmom, molitvom i predivnom meditativnom krunicom. Zahvaljujemo pateru Mati i našim dragim časnim sestrama Karmelićankama Božanskog Srca Isusova iz Hrvatskog Leskovca. Bilo je predivno! Vratili smo se bogatiji i mislim da se svi slažemo s paterom da je još puno toga ostalo za drugi put. Veselimo se tome u nadi, da će tada s nama biti i oni koji ovoga puta nisu moglići.

HODOČAŠĆE U PADOVU

TIHANA KRAJČIĆ

Članovi naše župe su ove godine, osim redovnih hodočašća u Hrvatskoj, hodočastili u Padovu. Bilo je to na sam blagdan Bezgrešnog Srca Marijina, a uoči blagdana svetog Antuna Padovanskog. U Padovi smo posjetili baziliku sv. Antuna, u kojoj je služena sv. misa na hrvatskome jeziku. Naime, toga su se dana iz Rima vraćali hrvatski biskupi sa svojim hodočasnicima pa su se zauštavili u Padovi. Bazilika je odjekivala pjesmama na hrvatskome jeziku. Bilo je to novo iskustvo za talijanske vjernike koji su s oduševljenjem slušali i pratili misno slavlje. Nakon bazilike posjetili smo i samostan otaca kapucina u kojemu je grob našega svetoga Leopolda Bogdana Mandića. U spomen muzeju vidjeli smo njegovo ruho i predmete kojima se koristio kao i isповjedaonicu u kojoj su utjehu

i ohrabrenje našli mnogobrojni vjernici. Ipred njegova groba neprestano bdiju i mole vjerničke duše koje se uzdaju u njegov zagovor. Osjetili smo blagoslov ovoga mjesta i duhovnu povezanost s našim sunarodnjakom čvrsto vjerujući da i danas bdije nad nama. I mi smo ovdje pronašli mir. Molili smo svatko za sebe, ali i za naš hrvatski narod, da nam sveti Leopold isprosi mnogo svetih svećenika koji će nastaviti njegovo djelo. Nakon Padove svratili smo i u Veneciju gdje smo uživali u njenim ljepotama.

Ispovijedaonica sv. Leopolda

KALENDAR HODOČAŠĆA U 2011. GODINI

DATUM	MJESTO
28. svibnja 2011.	VOĆIN
11. lipnja 2011.	TRSAT
25. lipnja 2011.	MARIJA BISTRICA
2. srpnja 2011.	KRASNO
27. kolovoza 2011.	MARIAZELL
3. rujna 2011.	LUDBREG

SJEĆANJE NA ADVENT

NELICA IVIČEK

Orlak-staro Lučko je selo kraj Savišća. Na Savišću stari drveni most. Na njemu, se deci, po topalomu vremenu, bilo najlepše igrati. Mi deca z Dolnega sela bili smo spretni i znali plavati. Hodali smo po lenti i delali se važni kaj to deca z Gornjega sela nemreju. Če bi ko probal, mam je opal v Savišće. A onda bi veliki dečki, koji su na most došli curam ofirat, skakali z mosta i vadili dete z gliboke vode van. A po zimi kad se Savišće zmrznulo, si skupa smo se sanjkali. Na Savišću na pličaku ni bilo leda pak bi se koji put nekči i u vodu odsanjkal.

Rano jutro, dok je bila još kmica, a vani mraz, seku i mene baka je nežno budila: „Ote deca, idemu zornice, oltar bu drukčiji nek prošlu nedelu. Idemo u ime Bože!”. Bila sem još mala pa nisem znala zakaj me baka rano budi i toplo oblači; majicu na majicu, majicu na majicu, a na to se kaput. Ruke su mi od tulike robe stale, kak po letu strašilu na polu. Stareša seka se ni dala u strašilo napraviti. Baka je i na se nametala robe i na kraju si još črni rubec omotala.

Po kmici smo išle čez selo. Najpredi podremano, a onda je nas curice zima nat-

rala da skačemo oko bake. „Budite dobre, ne vam sveti Nikola niš donesel, a bu vas i krampus, črni vrag z velikemi rogi, z dugem repom, kaj zločestu decu veže z lanci.”.

Kad smo došle bliže cirkvi začula su se zvona. Razleval se zvuk po kmici, mene je pri srćeku bilo toplo, a baka je rekla: „Deca ote brže skup zvonil!”

V mrzloj cirkvi šekutor je vužgal sveće na oltare i prvu svećicu na adventskom venčeku, kojega je dan pre splje od borovih grančicov.

Cinkuš je zacinkal, župnik Vincek je pobožno krenul iz šakrestije prema oltaru, a stara Srketićka je zapevala: „Padaj s neba, roso sveta.”.

Prislonele su je Lučanke, Stupnjarke, Blačanke i Demerčice. Meša je započela. Letima po zimi, večer pre Nikolinja mi deca smo metali čiste čižmice na okno, a jutro bi se rano stali i išli gledet, jel nam kaj sveti Nikola donesel. Bili smo siromašni pak bi se v čižmica našel koji bombonček, naranda i zlatna šiba z črlenem mašlekom. Nismo imali baš se, ali smo bili bogati, jer smo imali jeni druge.

Lučko više ni selo, a ni staroga mosta ni. Cirkva i dale navešća Angeluša, ali se radi buke civilizacije ne čuje do moje hiže. A deca? Deca se još navek veseliju Adventu, a još više svetomu Nikoli.

Božić

Svatko od nas Njega čeka,
Jer dolazi iz daleka.
Čak godinu dana treba,
Da se spusti k nama s neba.
Dječje glave raščupane,
Čekaju da zora svane.
Razdragana lica mala,
Kažu samo Bogu hvala.
Svi radosni, svi veseli,
Došao je Božić bijeli.

Dragica Burić

Molitva iz prošlosti

Pojmo, pomo, ništ' ne stojmo
Da ne damo suncu zači
Jer mi nećemo Boga naći.
Bog se ne diže u nebesa,
Nebesa se otvorиše, anđeli se pokloniše,
Zdravo djevo, djevice zdravo majko Kraljice.
Sina ćeš roditi, ime će mu Isus biti
Na nebu će prebivati, na zemlji će kraljevati.
Ti ćeš biti Božja mati
Bog će nama dobro dati.

Amen

TRBUHOM ZA KRUHOM (II. DIO)

NASTAVAK PRIČE O ODLASKU NAŠIH NA RAD U INOZEMSTVO

DRAGICA BURIĆ

Onda su došle 60-te godine dvadesetog stoljeća. Otvorilo se tržiste u Europi. Većina europskih zemalja primala je radnike. Kako su prije odlazili muškarci u daleku Ameriku i Australiju, sada su najviše isle djevojke. To je bilo blizu, a u svakoj obitelji puno djece, odlučivalo se da idu i po dvije, jer je to manje koštalo.

Odlazile su curice od 15-ak godina, ne znajući strani jezik. Teško im je bilo, ali su se pomučile i prošlo je. Mladići nisu mogli ići dok ne odsluže vojsku. Onda su i oni odlazili ili su ih poduzeća poslala na posao u inozemstvo, a oni su onda tamo i ostali. Pričale su mi moje sestre i šogori da je bilo puno posla na svakom mjestu gdje su zatražili. Oni kojima nisu dali ili nitko nije garantirao da imaju posao i stan, oni su bježali na razne načine. Išli su na rizik u automobilu onoga tko ga je onda imao i to su se vozili među gumama, na blatobranima, kao slijepi putnici s drugim ispravama. Mi smo imali jednu obitelj koja je slala garancije i djevojke su odlazile sa željom da im život bude lakši i bolji. Iz moga kraja je otislo jako puno djevojaka te su neka sela ostala skoro pusta. Poslije su odlazile cijele obitelji da bi zaradile za kuću i da dođu svojoj djeci. Ali mnogi se nisu vratili. Djecu su ostavljali kod bake i djeda. Dolazili bi natrag samo u početku i samo jedanput na godišnji odmor. Za djecu su to bili stranci. Zamislite kako je

bilo roditeljima kad dijete nije htjelo doći k njima. Tu su bile suze kad su dolazili i kad su odlazili. One djevojke koje su odlazile kada su bile male, za par godina su narasle. Došli su mladići za njima u inozemstvo i tu su se počeli ženiti, osnivati svoje obitelji. Kad je dvoje radilo bilo je bolje pa bi kupili automobil. Samim time su češće dolazili kući, ali su se i vraćali natrag, jer su tamo imali posao i bolju zaradu. Većina njih je ovdje počela graditi kuće. To je bila obaveza pa se počelo češće dolaziti kući. Zbog toga ih se dosta vratilo kući iz Amerike i Australije. Djeca su imala više osjećaja, kontakata s rodbinom pa su i oni dolazili sami na školske praznike. Puno je njih čekalo mirovinu pa su se ipak vratili kući. Nekima su djeca ostala vani u inozemstvu, ali to više nisu bila djeca, nego oženjeni ljudi pa su imali svoju djecu koja su dolazili kod bake i djeda. Danas je to posve drukčije. Put se skratio, jer su ceste bolje i lakše se dođe do domovine. Prije se putovalo i po dva dana (oni koji su bili malo dalje), a danas

se taj put prijeđe za svega par sati. Oni koji su bježali, jer su nešto rekli protiv državnog poretka, tražili su politički azil, a oni koji nisu uspjeli pobjeći, završili bi u zatvoru, jer se nije smjelo ništa reći niti napisati protiv „države”. Na taj smo način mi završili u Njemačkoj – muž, djeca i ja. Nama je barem bilo lakše jer smo učili njemački u školi. Samo tih nekoliko jednostavnih riječi i fraza bilo je veliko

olakšanje za nas u stranoj zemlji. Osim toga bili su naši ljudi tamo koji su nam pomogli da se snađemo. Ostali smo dvanaest godina, a kada je Hrvatska bila slobodna i priznata, vratili smo se. Iako nam nije bilo tako teško, nostalgija je vukla natrag svojoj domovini. Tako se mnogo naših ljudi vratilo kući na rodnu grudu i pobeglo od stranoga svijeta, bez obzira na kruh koji je strana zemlja donosila.

KAJ SE JEMPUT...

PRIPREMIO: NIKOLA TOMEČAK

Kaj se jemput pripetilo dok je Lojz bil dirigent? Jedno jutro Lojz se zbudi, zdigne vuha, pak se čudi: „Kaj to morti vre zvoni?” – njegovo je vuho malo gluho, kad se v jutro treba stati, no ne mora vsaki znati, da je Lojzek rad pospan. Misli Lojz: „Kaj zbilja zvoni, il’ mi v glavi to romoni Lu-dwigova simfonija? Il’ sam morti samo senjal, pak sem zato spati jenjal? Niš ne zvoni, nij moguće, još mi kmica v oblak luče. Kakvi stati, još nij čas”. Tak si Lojzek sam odvrne, pak se v drugi kut obrne, glavu z vanjkušom zagrne i zaželi: „Luku noć!”.

Bogoslovi, mansardaši, spuštaju se, idu k maši. Vre su oni v prvom katu, a Lojz igra si toccatu, vu snu i vu postelji. Maša počne, treba svirat: Lojz bi trebal dirigirat, a kad tamo, Lojza nij. Kaj bu vezda, gdje je glava? Ljubo, Pepa polukava, kak da čaka vupute. Onda Pepek prst obлизне, pak se za jezik vgrizne, pak komandu on pove: „Igraj samo po domaći, em i Lojzek sam zavlači, kak i kum iz Čučerja”. Popevalo se malo tiše, nego kak vu kajdah piše, ali ipak išlo je. Stopram sveta maša mine, kad v postelji Lojzek zine, glavu z vanjkuša porine i posluša kak od šale drobni zvonček s katedrale v osme vure

kaj zvoni. Vezda Lojzek pravo shvati, da se davno trebal stati, al kaj moreš kad je tak!

Pitali ga pri obedu: „Lojzek, kaj nij nekaj v redu, em si nekak sramežljiv?” Lojzek glavu v stranu obrne čež nos samo on odvrne: „Nemojte me, dečki, gnjavit. Pa ne moram vsakom javit, da nis v jutro zvona čul!”

Vlč. Franjo Bosnar

Tko je Franjo Bosnar?

Naš prečasni gospodin Franjo bio je na službi u našoj župi, kod časnih sestara Karmelićanki BSI u Hrvatskom Leskovcu, od ožujka 2004. godine do listopada 2009. godine, kada je zbog bolesti smješten u svećenički dom na Kaptolu. Bio je kao vječni mladić, veseljak s puno životnog iskustva, uvijek nasmijan i vedar. Osim po nadahnutim propovijedima i susretljivosti ostao je poznat po svojim dogodovštinama. Ovo je jedna od tih dogodovština koju je prenio na papir u obliku poeme, a govori o životu u bogosloviji i o školskom kolegi Alojziju Domisloviću. Zahvaljujemo prečasnom na ovoj poemi i želimo mu da, uprkos bolesti, zadrži osmjeh na licu te zajedno molimo za njegovo tjelesno i duševno zdravlje.

MEĐUNARODNI DAN STARIJIH OSOBA

ANĐELKA BUNIĆ

Medunarodni dan starijih osoba proglašila je Skupština UN, a obilježava se u cijelome svijetu 1. listopada, s ciljem da bi se naglasila važnost osiguravanja životne sredine koja se može prilagoditi potrebama ljudi treće životne dobi, što drugim riječima znači da se osiguraju takvi uvjeti da bi starija osoba mogla, ako je ikako moguće, ostati u svome domu.

Naš blagopokojni kardinal Franjo Kuharic je u jednom svom intervjuu, kad je i sam već bio zagazio u starost, rekao da je to

„ milosno vrijeme u kojem čovjek ima vremena pripraviti se za veliki susret, da je to prigoda da sve ono što je u životu propušteno, promašeno ili krivo učinjeno, da se popravi skrušenim kajanjem i da se povjeri Božjem milosrđu, a dragi Bog nas tako provjerava, pročišćava i daje nam mogućnost da otkrijemo dublji smisao svog života, bar pri njegovom zalazu.”

Stariji ljudi su ugradili cijeli svoj život u određenu ljudsku zajednicu i s pravom očekuju da ih se bar poštuje ako nigdje drugdje a onda u krugu obitelji. Nažalost svjedoci smo da je toga sve manje, zbog načina života, zbog opredjeljenja imati a ne biti, zbog malih stanova, posla koji je teško ostaviti zbog starijeg člana obitelji i razno-raznih subjektivnih i objektivnih okolnosti.

Stariji ljudi zaslužuju da im već u obitelji njihovi mlađi sve to vraćaju s poštovanjem i sa zahvalnošću.

Vjernici trebaju biti svjesni da njihov

ostarjeli i onemoćali član ili roditelj zaslužuje ljubav i pažnju zbog Isusa koji nam je rekao: „Što god učiniste jednom od moje najmilije braće, meni učiniste.” (Mt 25,40)

Dakle, vjernici trebaju u starijim osobama gledati samog Isusa. Zato je važno da crkvena zajednica uključuje osobe treće životne dobi u svoje aktivnosti da bi ovi ljudi osjetili da nisu suvišni već da svojim bogatim životnim iskustvom mogu obogatiti nečiji život i tako prenositi na druge generacije svoje duhovno bogatstvo.

Često se govori o sukobu generacija. U kršćanskom shvaćanju odnosa ne bi smjelo biti sukoba.

Ako živimo svoju vjeru i primjenjujemo je, s deklarativne spoznaje, u svoj svakodnevni život, onda smo dužni poštivati svoje stare roditelje, djeda baku i svakog čovjeka.

Svjedoci smo isto tako da se stariji ljudi olako smještavaju u dom bez obzira imali za to potrebe ili nema. Svjedoci smo da su mnogi stariji ljudi prevareni od svojih najbližih, kojima su isti s povjerenjem ostavili svoju imovinu, vjerujući obećanjima da ih se neće u domu ostaviti same, a onda se događa da ubrzo budu zaboravljeni i napušteni pod izgovorom da je to „teška osoba”. Ako je to doista točno zašto onda ti nasljednici uzimaju njihovu imovinu, koja im je draga, a osobu odbacuju da s gorčinom, tugom i beznađem čeka svoj kraj teškog životnog puta? Zašto se onda

ne odreknu te imovine te ne prepuste nekom drugom da takvom čovjeku taj netko uljepša zadnje dane života i da smiren ode na drugi svijet?

U svom karitativnom radu susrećem takve odbačene ljude i često se pitam kako to da i naše društvo kao i civilne udruge koje se bave pravima čovjeka, podržavaju bližeg srodnika, koji je uzeo imovinu, a za uzvrat ne daje ono što je obećao osobi koju smještava u dom? Kako to da onda i država snosi dio troškova smještaja, a ne obvezuje djecu ili bliže srodnike da se brinu za starog i nemoćnog člana obitelji? Kako to da je takve darovne ugovore nemoguće raskinuti?

Ovih dana bili smo svjedoci drame, koju smo pratili preko svojih ekrana, oko one jadne starice koju je unuka prevarila i prodala stan, a sada novi vlasnik traži da se iseli...

Jesmo li postali bešéutno društvo? Vidimo li oko sebe starce koji pate? Činimo li nešto da im olakšamo zadnje dane života? Mislimo li da su oni nečija druga briga? Slušamo li kako se osjećaju i kako žive? Mislimo li da ne snosimo odgovornost što nam toliki broj župljana odlazi bez pomirenja sa svojim Stvoriteljem, što umiru u bolnicama zaboravljeni i napušteni?

Na ova pitanja trebamo svi dati iskrene odgovore koji će nas dovesti do toga da ne gledamo ravnodušno osobe starije životne dobi, da u svojim sredinama djelujemo protiv nanošenja nepravdi, jer će i većina od nas, koje Bog prije ne pozove k sebi, to dočekati!?

Kakova će nam biti starost ako mladost ne poučimo vlastitim primjerom?

PODRUŽNICA UMIROVLJENIKA LUČKO-JEŽDOVEC

MILAN DESNICA

Napodručjunašežupe djelujuzajednice umirovljenika kao Podružnica umirovljenika Lučko-Ježdovec, Podružnica Hrvatski Leskovac, Podružnica Demerje te Udruga umirovljenika Stupnik.

U ovom broju Brazde prikazat ćemo djelovanje Podružnice umirovljenika Lučko-Ježdovec.

Predsjednica ove Podružnice je gospođa Marija Kukolj, koja tu funkciju obnaša od 1984. godine. Podružnica je pod pokroviteljstvom Matice umirovljenika Novi Zagreb.

Po svojem ustrojstvu Podružnica je član Matice umirovljenika grada Zagreba i Matice umirovljenika Republike Hrvatske.

U Podružnicu su učlanjena 393 člana od čega oko stotinu iz Ježdovca. Valja napomenuti da su se u ovu Podružnicu učlanili i pojedinci koji stanuju u drugim mjestima, ali su prijateljski ili rodbinski vezani za članove iz Lučkog i Ježdovca. Tako ima članova iz Botinca, Blata, Desinca, Hrastja, Hrvatskog Leskovca, Stupnika, Stupničkog Obreža i Zagreba.

Tijekom proteklih godina Podružnica je organizirala kulturne, sportske i druge sadržaje za sve umirovljenike s područja Lučkog i Ježdovca.

Umirovljenici su uspijevali nabavljati ogrjev na rate, kao i pileće meso za potrebe svojih kućanstava. Jedna od važnijih djelatnosti je organiziranje jednodnevnih izleta, kako bi umirovljenici

upoznali različite dijelove naše domovine koje nisu imali prilike upoznati dok su bili zaposleni. Plesna rekreacija i druženje umirovljenicima puno znače. Također se organiziraju višednevni boravci u rekreativskim i lječilišnim centrima diljem naše domovine. Tako umirovljenici uspijevaju obnoviti i osnažiti svoje tijelo, a i duhovno se obogatiti posjetima sakralnim objektima u mjestima gdje borave.

Posebno treba istaći da članovi Izvršnog odbora prigodno posjećuju starije i nemoćne umirovljenike, obraduju ih svojim razgovorom i pažnjom, kao i poklonima. Takvi susreti znaju trajati dugo, jer su stariji i nemoćni umirovljenici željni prijateljske riječi i druženja, posebice ako žive sami.

Podružnica se financira od članarine, a Matica umirovljenika grada Zagreba ponekad pomogne svojim prilozima. Svaka donacija privatnih poduzetnika i pojedinaca bila bi od velike koristi za djelatnost Podružnice umirovljenika Lučko-Ježdovec te ovim putem apeliramo za njihovu pomoć.

HUMANITARNA AKCIJA ZA VUKOVAR

VJEKOSLAV PAVLOVIĆ, ŽUPNIK

Gledajući dnevnik HRT jedna je naša župljanka bila duboko dirnuta u svome srcu, gledajući prazne police župnog Caritasa i slušajući vapaj za pomoć fra. Vjenceslava Janjića, direktora župnih Caritasa u Vukovaru i Borovom Naselju. Odmah nakon dnevnika poslala je pismenu poštu časnim sestrama u Hrvatskom Leskovcu. U pismu postavlja pitanje č. sestrama o mogućnosti pokretanja humanitarne akcije u našoj župnoj zajednici za gladne i potrebne u spomenutim mjestima. Već drugi dan nakon sv. mise, časne sestre se obraćaju župniku s prijedlogom pokretanja humanitarne akcije. I akcija je krenula. Istoga dana župnik stupa u kontakt s fra. Vjenceslavom Janjićem, koji se iskreno zahvaljuje u ime svih potrebnih u Borovu Naselju i u Vukovaru,

na spremnosti naše župne zajednice za ovakvu humanitarnu akciju. Akcija je trajala od 24. listopada do 6. studenoga. U toj akciji prikupilo se dosta prehrabnenih artikala i novca (9.000,00 kn). Za sav prikuljeni novac kupljena je hrana i nešto sredstava za čišćenje i osobnu higijenu. Računa se da je ukupno bilo tona i pol hrane. Dana 6. studenoga g. Krunoslav Kajfeš, član naše župne zajednice, prevezao je kamionom svoje firme, PVC stolarija Kajfa, plodove naše humanitarne akcije u Borovo Naselje u pratinji župnika Vjekoslava Pavlovića. Tu su nas dočekali g. Danijel Rehak, umirovljeni časnik iz Borova Naselja, Ivan Crnjac voditelj Caritasa i još pet volontera, koji su veoma brzo istovarili kamion. Fra Vjenceslav je tih dana bio u Zagrebu na simpoziju Hrvatskih katoličkih novinara i zato nas nije osobno dočekao i preuzeo našu humanitarnu pomoć. Ispričao se i zahvalio preko svojih najbližih suradnika, a oni su zahvalili svim našim župljanima koji su sudjelovali u ovoj humanitarnoj akciji. Nakon kraćeg zadržavanja u Vukovaru prijateljski su nas ispratili i preporučili se našoj solidarnosti.

Vukovarski Caritas

VIJESTI IZ CARITASA

ANĐELKA BUNIĆ

Iza ljetne stanke, župni Caritas, (ŽC), počeo je rad s anketom koju su ispunjavali volonteri Odbora, da bi se nakon šestogodišnjeg rada dobio uvid u sadašnje stanje i napravio kvalitetan program rada.

ANKETNI LISTIĆ

U cilju poboljšanja kvalitete rada župnog Caritasa sastavljen je ovaj anketni listić na koji je potrebno što iskrenije odgovoriti. Listić je anoniman i ne treba ga potpisivati.

Hvala na suradnji!

1. Jeste li bili zadovoljni radom ŽC u prošloj godini?
2. Ako niste bili zadovoljni navedite zašto?
3. Što biste promijenili u radu ŽC?
4. Na koje aktivnosti biste stavili naglasak?

Na anketni listić je odgovorilo 14 volontera ŽC.

Dobiveni rezultati:

1. Jeste li zadovoljni radom žc u prošloj godini?
 - zadovoljan – 10
 - uglavnom – 3
 - djelomično – 1
2. Ako niste bili zadovoljni navedite zašto?
 - loš odnos korisnika prema volonteru
 - neljubaznost nekih volontera prema korisniku
 - neurednost prostora
 - nejednak pristup prema korisnicima
 - da se ujutro uvedu 2 osobe na

dežurstvo

- neredovita evidencija
- 3. Što biste promijenili u radu ŽC?
 - svaki mjesec organizacijski podijeliti veći broj dužnosti koju svaki volonter treba odraditi
 - prostorije caritasa
 - kontrola korisnika
 - češće u crkvi pozivati na priloge za caritas, naročito za svaku treću nedjelju u mjesecu
 - naučiti korisnike da robu koju pregleđavaju vrate uredno složenu
 - dobro provjeriti kome se daje hrana
- 4. Na koje aktivnosti biste stavili naglasak?
 - učestaliji obilazak korisnika u njihovim domovima
 - uređenje prostora
 - potrebitima omogućiti paket hrane svaki mjesec
 - uvesti „večer caritasa“ ili „nedjelju caritasa“ projekt izrade pojedinih unikatnih predmeta ili učestalije humanitarne akcije
 - brža realizacija novog prostora za žc
 - više hrane
 - više kontakata sa samcima i slabije pokretnim osobama
 - uključiti što više župljana u rad

Anketni listić sastavila i podatke obradila Anđelka Bunić.

Na temelju dobivenih rezultata dobili smo sliku gdje smo i na što trebamo obratiti više pozornosti i to uvrstiti u program

rada. Ono što smo mogli odmah uvesti je to da su sada u jutarnjim satima dežurna dva volontera. To je bilo nužno zbog više razloga, a jedan od njih je i taj da nam tijekom dežurstva dolaze osobe koje su vrlo agresivne i koje pošto-poto traže tobožnja svoja prava.

Preko ljeta naši mladi volonteri snimili su teren na nekim područjima naše župe i time smo dobili uvid u sadašnje stanje. Neki korisnici su zahvalili na pomoći, jer su poboljšali svoje stanje, a nekima je potrebna pojačana skrb i podrška.

Da bi se stekao što bolji uvid u potrebe korisnika ostvarena je suradnja s Centrom za socijalnu skrb koji će dati potrebne informacije o vidovima pomoći obiteljima ili pojedinim članovima.

Iz iskustva je poznato da ne postoje dva ista slučaja i da je svakom korisniku ili obitelji potreban individualni pristup te je zbog toga nemoguće uspoređivati i stavljati na vagu oblik pomoći.

POSLANJE KARITATIVNOG DJELOVANJA JE DA NE SUDI, OSUĐUJE I NE BIRA ONE KOJIMA ĆE POMAGATI, VEĆ DA PRED SOBOM GLEDA ČOVJEKA U POTREBI KOJI

JE STVOREN NA SLIKU I PRILIKU BOŽJU.

Caritas nije samo podjela hrane i odjeće. On je mnogo više od toga. Osamljenoj osobi potreban je slušatelj, tješitelj ili pomagač kod kućanskih poslova ili obavljanja nekih drugih aktivnosti, osobi u žalovanju potrebna je iskrena suošćajnost i rame za plakanje...

Obiteljima s osobom s invaliditetom potrebno je razumijevanje i podrška te povremeno oslobađanje, najčešće majke, od tereta kojeg nosi i još mnogo toga.

Kad tako shvatimo Caritas onda svatko od nas može i treba obavljati tu dužnost. Na to smo svi pozvani onom poznatom Isusovom rečenicom „Što ste učinili jednom od moje najmanje braće, meni ste učinili.” (Mt 25,40)

Neka dobra djela i djela milosrđa ne radiamo samo prigodno nego svaki dan! Svi smo pozvani!

Neka Vam Isusovo rođenje doneše novo svjetlo i radost u Vaša srca i domove a Nova Godina ostvarenje Vaših želja za širenjem i življenjem Radosne vijesti i želje za služenjem čovjeku u potrebi.

Vaš župnik i volonteri ŽC

ZAHVALA

Dan 17. studeni 2009. ostat će zauvijek u tužnom sjećanju moje supruge i mene zbog eksplozije plina u našoj kući, na adresi Dolenica 21, Lučko, koja ju je u potpunosti uništila, no hvala Bogu, bez ljudskih žrtava.

Datum 17. studeni 2009. je isto tako i dan kada je započela naša borba za nastavak „normalnog” života, borba za obnovu kuće. To je i dan kada smo spoznali svu vrijednost i značaj dobrih susjeda,

prijatelja i rodbine, koji su stali uz nas u prvim trenucima naše tragedije, a uz nas su i danas! Njihova pomoć u novcu, radu, privremenom smještaju, popravku gotovo potpuno uništenog automobila, stvarima, njihova moralna podrška i briga, neprocjenjivi su nam bili, i još su, poticaj da ustrajemo u obnovi kuće i normalizaciji naših života! HVALA im svima, od srca!

Zahvalni smo članovima Odbora za mjesnu samoupravu Lučko na organiziranju i

provodjenju prikupljanja novčanih priloga te mještanima i tvrtkama na istim.

Jako puno nam je značila briga i trud našega župnika vlč. Vjekoslava Pavlovića koji je prikupio priloge pomoći kao i stalna briga, angažiranost i pomoć u stvarima i namirnicama Caritasa u Lučkom te novčana pomoć koju nam je pružio Cari-tas zagrebačke nadbiskupije!

U obnovi su nam velika podrška donacija-ma i popustima tvrtke: Laser, Gera, Smit-

Commerce, Kemenović, STP.

Zahvaljujući svima njima, kuću smo stavlili pod krov i nadamo se provesti zimu u njoj! Svima koji su nam na bilo koji način pomogli, vrata našeg skromnog doma će biti uvijek otvorena. Ponosimo se što smo žitelji Lučkog, koje nam je još više priraslo srcu!

Mihailo i Slavica Kapetanić
Dolenica 21
Lučko

DJEĆJE IGRAONICE

MAJA ARELIĆ

Uposljednje vrijeme dječje igraonice postale su sve veći hit među mališanima. Nalazimo ih u skoro svakom trgovачkom centru, a otvaraju se i kao samostalni objekti. Igraonice nude mnoštvo sadržaja poput: svih vrsta tobogana, različitih didaktičkih i ostalih igara te mnoštvo društvenih igara. Mnoge igraonice nude i mogućnost organiziranja dječjih rođendana koje uključuju stručne animatore, razne natjecateljske igre i naravno mnoštvo hrane i slatkiša. Neke igraonice su se čak specijalizirale za različita područja kao sportske sadržaje, a neke su svoj program prilagodile za razvijanje govora i jezika. Također, možemo naći i igraonice koje su te-

matski uređene na temu životinjskog svijeta ili su uređene na temu nekog crtanog filma. Bilo kako bilo, igraonice nude jako mnogo sadržaja koje će zadovoljiti potrebe svakog mališana i u kojoj će se zasigurno jako dobro provesti.

Sve podatke o igraonicama možete potražiti na Internetu.

ŽUPNA KATEHEZA

TIHANA GOLUBIĆ

Kao i dosadašnjih školskih godina i kove godine krenuli smo sa župnom katehezom za predškolsku i školsku djecu. Za one koji ne znaju, župna kateheza se održava već nekoliko godina i to subotom u prostorijama doma „Sijač” u našoj župi sv. Ivana Nepomuka u Lučkom.

Župna kateheza je slobodna aktivnost unutar naše župne zajednice na koju vrlo rado dolaze brojna djeca. Od samih početaka pa do danas, izmijenila su se mnoga lica, no veliki je broj i one djece koja su s nama od prvih susreta te su i dalje revni u svojim dolascima. Župna kateheza je mjesto gdje nastojimo kroz molitvu, pjesmu, kreativni rad, igru i glumu, stvarati zajedništvo i postavljati dobre temelje kod naših najmladih.

Proteklu školsku godinu obilježile su brojne aktivnosti, radionice, susreti, a

posebno želimo istaknuti naš proljetni izlet koji nam je omogućio naš župnik vlc. Vjekoslav. Odaziv djece je bio doista velik. Bilo je to lijepo iskustvo ispunjeno smijehom, igrom, molitvom, pjesmom i zajedništvom. Nadamo se i veselimo novim sličnim iskustvima. U vremenu smo kada se odgoj djece prebacio na školu i Crkvu, a izvan tih dviju institucija preostaje najčešće još samo ulica kao odgojna sredina. Obitelj kao najvažniji izvor ljubavi i zajedništva, polako se sve više gasi. Stoga nam je drago da kroz ove susrete uspijevamo potaknuti i podsjetiti djecu na vrednote koje trebaju u sebi razvijati.

Ovim putem pozivamo sve naše mališane da nam se pridruže, a roditelje da im budu na poticaj!

DJEĆJE MISLI

„O čavlima”

Bio jedan mali dječak koji je imao lošu narav. Otac mu je dao vreću punu čavala i rekao mu da svaki put kad pobjesni i izgubi kontrolu nad sobom, ukuca jedan u ogradu. Prvoga je dana dječak ukucao 37 čavala. Tijekom sljedećih nekoliko mjeseci on je naučio kontrolirati svoj bijes i broj zakucanih čavala se smanjivao. Otkrio je da je lakše kontrolirati svoju narav, nego zakucavati čavle u ogradu. Napokon je osvanuo dan u kojem dječak nije nijedan čavao zakucao u ogradu. Otišao je ocu i rekao mu kako toga dana nije pobjesnio. Otac mu je tada rekao: „Svakoga dana kada uspiješ kontrolirati svoje ponašanje, iz ograde iščupaj po jedan čavao.” Dani su prolazili i jednoga je dana dječak bio u stanju kazati svom ocu da je izvadio sve čavle. Otac je uzeo sina za ruku i odveo ga do ograde. Tada mu je rekao: „Dobro si to uradio, sine moj, ali pogledaj sve te rupe u ogradi. Ograda više nikad neće biti ista. Zaista, kada u bijesu kažeš neke stvari, one ostavljaju ožiljak, kao što su ove rupe u ogradi... Možeš li sada naći načina da se stvar popravi? Ja vjerujem da možeš promijeniti situaciju, a vjeruješ li ti?”

Moje male svađe

Imam dva brata i ponekad se posvađam s njima. Ja sam djevojčica i najmlađa i tu često nastane frka. Ponekad se malo i potučemo, ali se brzo pomirimo. To su moje male svađe i potrudit će se da ih ne bude. Ako me netko naljutи, ja ћу mu oprostiti. Oproštaj je važan da sa svima živimo u miru, jer samo je jedan život. Bog svima opršta i zato i mi trebamo opršati.

Anica Perković, 3. C raz.

Treba se ispričati

U mom razredu je bio jedan veoma osjetljivi dječak. Ostali učenicu su ga zadirkivali, pa čak i ja. On je svaki put nakon toga plakao. Shvatila sam da je to jako ružno i ispričala sam mu se. On je prihvatio moju ispriku i meni je bilo jako dragoo. Treba se ispričati kada učinimo nešto loše.

Katarina Breščanović, 3. A raz.

Ljubi bližnjega svoga

Meni je moj prijatelj govorio proste riječi i spominjao Boga uzalud. Počeo me tući i ja sam otišao kući i ostavio sam ga samoga. Ako mi netko veli: „Budala“ ili „Glupan“, ja se osjećam povrijedeno. Zato, nemoj vrijeđati druge, ne budi zločest već budi dobar. Ako nekome nešto grubo napraviš, moraš se ispričati. Bog voli kada se nitko ne tuče, a kada se netko tuče, Bog to ne voli.

Josip Simendić, 3. A raz.

Braća u Crkvi

Crkva su svi oni koji vjeruju u Uskrslog Krista, a zovemo ih djeca Božja. Ja imam devet godina i još uvijek sam dijete Božje. Dolaskom na svetu misu i župni vjeronauk, sudjelujem u životu i rastu naše župne zajednice. Ako slušamo čitanja i poštujemo roditelje i starije, onda živimo kao kršćani. Ako pomažemo drugima koji pomoći trebaju, onda pokazujemo ljubav. Ponekad to zaboravim, ali ču se truditi više razmišljati o sebi kao djetetu Božjem.

Filip Sušac, 3. B raz.

Svada i pomirenje

Ovako je to počelo moj brat i ja smo se igrali. Onda, kada smo se igrali, posvađali smo se jer sam ga povrijedila, a poslije je počela još veća svađa. On je plakao, a ja sam bila tužna. Odlučila sam ga razveseliti i kupiti mu neki dar. No, to ga nije razveselilo pa sam mu se odlučila ispričati. To mu je jako puno značilo i mi se opet igramo zajedno.

Sara Lukec, 3. A raz.

Sestra i ja

Ja sam puno puta svojoj sestri rekao: „Glupačo!“, ali te boli ostaju. I ja se

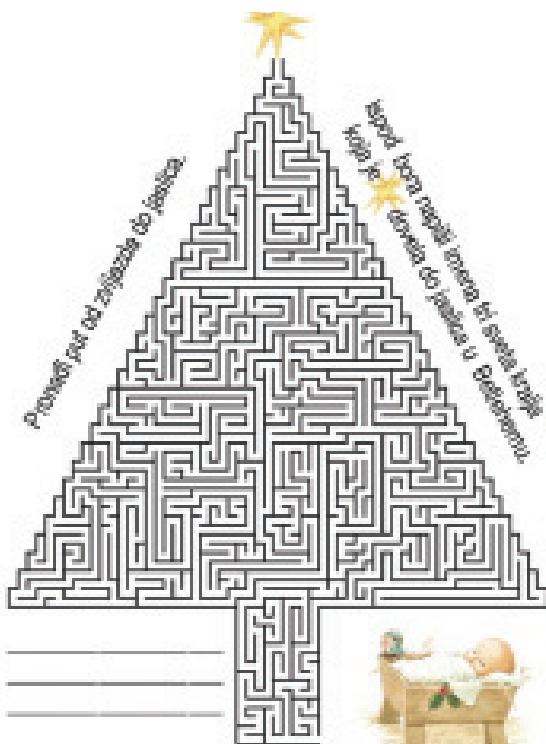
mogu sto puta ispričati, ali to nije to. Ja bih joj mogao kupiti, da se promijenim, jednu lijepu veliku čokoladu i haljinu.

N.N.

I ja sam Crkva

Crkva je živa zajednica koja slavi Boga. Ja sam također dio te zajednice. Trudim se biti aktivan član Crkve, tako da odlazim u Crkvu služeći kao ministrant na svetoj misi. Kad sam u Crkvi, osjećam se lijepo i radosno. Crkva kao živa zajednica je oko mene kad sam doma, u školi, na igralištu itd. Trudim se u svakom trenutku biti onakva kakvu me Bog želi. Župskoj zajednici možemo svi pridonijeti pomaganjem u župi onima kojima je potrebno.

Gabriela Paradžik, 3. C raz.

SUSRET HRVATSKE KATOLIČKE MLADEŽI

IVANA GAURA

Da vaša radost bude potpuna
(Iv 15,11)

SHKM jedno je događanje u kojemu se mlađi iz različitih krajeva Hrvatske (ali i izvan nje) sjedine u molitvi i učvršćuju svoju vjeru te stječu nova prijateljstva koja pamte cijeli život.

Među tim mlađima našla se i grupa iz Župe sv. Ivana Nepomuka. Krenuli smo u rano ujutro nakon što nas je župnik blagoslovio, a s puno dobre volje i mlađenackog raspoloženja. Naša draga časna sestra Anica-Marija bila je uz nas na ovom lijepom susretu. Uz nekoliko zaustavljanja na putu napokon smo stigli u Zadar gdje nas je dočekala kiša, ali i mnogo mlađih ljudi u plavim majicama i logom SHKM, s kišobranima i sendvičima

u rukama. Pridružili smo se mlađima i razgledavali Zadar, grijali se toplim čokoladama i razgleđivali crkve u Zadru.

U ranim popodnevnim satima počela je ceremonija SHKM u kojoj smo prošetali Zadrom i došli do dvorane Višnjik, gdje se održavao program. Na opće zadovoljstvo svih nazočnih sunce je zasjalo, a kiša prestala, pojavila se čak i duga koja je još više pridonijela vedrom raspoloženju. Rasprjevani zbor mlađih Zadarske nadbiskupije pripremljen za ovu prigodu oduševio nas je svojim izvedbama, a bijeli golubovi, koji su letjeli iznad nas, simbolizirali

su slobodu i vjeru. Misno slavlje predvodio je mons. Želimir Puljić.

Redovi za isповijed su bili dugi, a mlađi svećenici bili su pristupačni i spremni za razgovor. Mlađi iz Zadra su nam pomagali i davali smjernice. Nasmijavali su nas i govorili tko gdje treba ići te nam davali kolače koje su pripremili njihove majke. Nakon programa uputili smo se u autobuse i svaka grupa krenula je u obližnja mjesta gdje su ih čekali domaćini.

Naša grupa bila je smještena u Bibinjama. Bibinje su lijepo malo mjesto pokraj Zadra. Moji domaćini su bili mlađi ljudi s dvoje male djece. Jako su se potrudili da meni i mojim sestrama pripreme lijepu dobrodošlicu. Čak su nam pripremili nekoliko vrsta jela u slučaju da nešto ne

Mladi u Bibinju

volimo. Ugodno smo razgovarali, a potom izašli s mladima iz naše župe i mlađim domaćinima da vidimo kako „dišu” Bibinje. Svi su se složili da je mjesto mirno i da su ljudi pristupačni i vedri. Drugoga dana u Bibinjama, odmah ujutro, smo imali zajednički doručak kod crkvice i samostana. Nakon doručka neki su igrali nogomet, neki su se družili sa svojim domaćinima, a poneki su željeli iskoristiti priliku i otići do mora. Tako je i naša vesela družina iz sv. Ivana Nepomuka odlučila

osjetiti more. To je mještanima bilo jako smiješno i dragoo nam je što smo ih našim bacanjem u more nasmijavali. Svi smo se kasnije sušili u kući jedne gospođe. Vrijeme nas je, hvala Bogu, drugi dan jako dobro služilo.

Rastanak od Zadra i Bibinja te od vrlo dragih prijatelja teško nam je pao, ali povratak u Zagreb uljepšali smo pjesmama i šalama te prepričavanjima događaja kod pojedinih domaćina. Primjerice, jedna gospođa je bila posebno zabavna jer je

zvala svoje sumještane da im kaže kako je kod nje pravi „show”. Naime, kod nje su bili naši župljani koji sviraju gitaru, igraju nogomet, studiraju te su stvorili veoma vrednu i veselu atmosferu.

Susret katoličke mладеžи zaista nas je ugodno iznenadio i ostavio dubok trag u nama. Veselimo se ponovnom susretu s prijateljima i s Bogom, u vjeri, molitvi i pjesmama.

KARMEL-I-JA-DA

NIKOLINA ZORIĆ

„Ovo je pobjeda-vjera naša!” – 7. susret mladih karmela BSI

U nizozemskom gradiću Sittardu, sjedištu generalne kuće Karmeličanki BSI i mjesetu gdje se nalazi grob utedjiteljice Bl. Marije Terezije od sv. Josipa, od 26. do 30. kolovoza 2010. godine održao se 7. godišnji susret mladi Karmela BSI „Karmelijada”.

Ova je „Karmelijada” okupila mlade iz raznih dijelova Hrvatske i BiH (Zagreba, Hrvatskog Leskovca, Belice, Slavonskog Broda, Požege, Punta, Splita, Bibinja, Gabela Polja) pod geslom „Ovo je pobjeda–vjera naša”.

Hodočašće je bilo pomno osmišljeno, isplanirano i sadržajno bogato, ali jednako tako osnaženo nepokolebljivom vjerom i duhom zajedništva koji je okupio stotinjak mladih, svjedočeći beskrajno povjerenje Božanskom Srcu Isusovu. Prije samoga su puta svi, kroz višemjesečne susrete, bili duboko upoznati sa životom i likom spomenute blaženice te je svatko u njenome životu našao i djelić sebe.

U našim smo srcima, mislima, molitvama i pismima nosili nake naših najmilijih i nas samih te ih otvorena srca, na blaženičinu grobu, prinijeli Nebeskom Ocu. Još jačoj vjeri u uslišanje naših molitava doprinijelo je svjedočanstvo s. Diane o čudesnom

ozdravljenju od neizlječive bolesti uz zavor Blažene Marije Terezije.

Naša je mlada srca dotaknulo i gostoprinstvo sestara u generalnom samostanu, koje su nas primile s velikom radošću i majčinskom ljubavlju. Majka Angelina te ostale sestre bile su oduševljene našom složnom molitvom i slavljenjem Boga. Jedno su s nama molile, smijale se i pjevale.

Misno je slavlje uveličao dolazak biskupa msrg. Everardom de Jongom, kojega je oduševio veliki broj mladih ljudi okupljenih u ime Božje. Imali smo posebnu čast sudjelovati u procesiji proslave blagdana sv. Roze, zaštitnice Sittarda.

Na povratku u domovinu, svratili smo u Echt gdje je sv. Edith Stein, mučenica logora Auschwitz, suzaštitnica Europe osnovala Karmel.

Sretno smo, s osmijehom na licima, čista srca, puni oduševljenja i ohrabreni za odvažna svjedočenja Njegove Riječi, s

našim Gospodinom kao suputnikom na „dugoj cesti” stigli u našu lijepu Hrvatsku. Doista, to je bila pobjeda – vjera naša.

Dragi mladi, vidimo se na sljedećoj Karmeljadi u Buškome

blatu, 7. i 8. svibnja 2011. godine, a do tada: „Boga u svima gledajte, Bogu u svima služite, Boga u svima ljubite!”.

NADBISKUPIJSKI ZBOR MLADIH

MONIKA PERIĆ I MARTINA PIŠKOR

Nadbiskupijski zbor mlađih postoji od 2008. godine. Ideju da se osnuje zbor dao je mlađima poznati i dragi svećenik Domagoj Matošević, povjerenik za mlađe u Zagrebačkoj nadbiskupiji. Htio je okupiti mlađe u kvalitetan zbor, koji će biti povezani zajedničkom molitvom i koji će animirati ljude i pjevati na velikim susretima mlađih: hodočašćima, susretima kardinala s maturantima, krizmanicima i slično.

Voditelji zbora su Marina i Krešo Matošević. Vlč. Domagoj Matošević (od milja zvan Dodo) također sudjeluje u radu zbora.

Njihov prvi nastup bio je na Mariji Bistrici povodom redovitog hodočašća mlađih u mjesecu rujnu 2008. godine.

Prvi koncert koji su održali bio je u srpnju 2010. godine u dvorani Studentskog centra. Koncert je bio humanitarne naravi pod nazivom „Draži od srebra”.

Uoči ovog koncerta mlađi iz zbora su pripremili ne samo svoje glasnice, nego su se i duhovno obnovili vikend prije koncerta, a neposredno prije koncerta su bili na misi.

Iako im je koncert „Draži od srebra” bio prvi „pravi” nastup, zbor je zapravo prvi put nastupio one godine kad je osnovan i to na Mariji Bistrici povodom redovitog hodočašća mlađih u mjesecu rujnu.

Sljedeći projekt za koji su se pripremali je Taize molitva u Zagrebačkoj katedrali koja je bila početkom mjeseca prosinca.

Ako smo vas zainteresirali za ovaj zanimljivi zbor, koji je više od samog pjevan-

ja, pozivamo vas da nam se pridružite na probama, koje se održavaju u župnoj dvorani crkve sv. Obitelji u Držićevoj. Za kontakt se možete obratiti na e-mail mladi@hbk.hr .

SUSRETI SREDNJOŠKOLACA NA KAPTOLU

MARIJA GAURA

Susret srednjoškolaca na Kaptolu organizira svećenik Domagoj Matošević. On je mlad i nadasve zanimljiv mlađi svećenik koji vidi budućnost u mladim kršćanima. Svojim je radom angažirao velik broj katoličke mlađeži u Zagrebu, ali i izvan njega.

Tako je za Zagrepčane organizirao i susret maturanata i srednjoškolaca koji se održava svakog prvog četvrtka u mjesecu. Različitim temama, zanimljivim i poznatim gostima te uz molitvu i pjesmu, želi mlađima pokazati kako je život puno lijepši uz Boga i vjeru.

Poznati gosti su kao mamac onima koji tek trebaju doći i poslušati poruku koju nam Domagoj želi poslati. Gosti nam svojim iskustvom i susretom s Bogom žele pokazati da je sve moguće uz Njega, dobiti posao iz snova, novac, ljubav, obitelj. Ono bitno što nam Domagoj i gosti poručuju je poruka našega Gospodina, da se uzda-

mo u Boga i njegove poslanike te u svoju vjeru i nadu. Tako možemo ostvariti zaista sve i doseći svoje ciljeve, biti sretni i zadovoljni.

Sudjelovala sam na susretima srednjoškolske mlađeži i pozivam vas da nam se pridružite i uživate u druženju s novim prijateljima, druženju s Bogom i Njegovim sinom Isusom Kristom.

Pridružite nam se jer možete puno naučiti i pronaći ono što tražite.

MLADEŽ KARMELA BSI

SESTRA ANICA MARIJA

Sudjelovanje dvadesetak mlađih iz naše župe na Karmelijadi u Sittardu pružilo je mladima uvid u jedan drugačiji način zajedništva i molitve nego što su do sada poznivali. Osjetili su prijateljsku povezanost s Bogom u duhu Karmela BSI. Imali su mogućnost doći u dodir i upoznati se s duhovnošću i porukama karmeličanskih svetaca: bl. Marije Terezije od sv. Josipa i sv. Edith Stein.

Potaknuti iskustvom Karmelijade rodila se ideja da se osnuje Karmelska zajednica mlađih u Hrv. Leskovcu. Mlađi Karmela BSI su zajednica mlađih koji žele svoj kršćanski poziv živjeti u duhu i zajedništvu Karmela BSI. Program koji smo odredili je program koji vodi mlađe putem duhovnog i ljudskog sazrijevanja kroz odgoj za molitvu i sakramentalni život, zajedništvo i angažiranu vjeru.

Kao članovi karmelske mlađe, mlađi sudjeluju u karitativno-misijskom djelovanju (karitativne akcije, volontersko, kućne misije, angažman u župi, zborovi mlađih, animatori djece i mlađih...). Karmelska mlađe živi crkveno zajedništvo sudjelujući u životu župne zajednice te na biskupijskim, nacionalnim i svjetskim susretima katoličke mlađe.

Zajednice karmelske mlađe su međusobno samostalne, a u duhu karmelskog zajedništva imaju zajednički godišnji susret (Karmelijada) i druge prigodne susrete. Karmelijada se organizira svake godine na drugom mjestu pri karmelskim samostanima. Za-

jednice karmelske mlađe imaju svog duhovnika, po mogućnosti karmelićanina. Kao zajednica karmelskih mlađih imamo svoju godišnju duhovnu obnovu (jedan ili više dana) i jedno hodočašće. Mi smo se odlučili priključiti ZKL-BSI (Zajednica karmelskih laika) koji organiziraju ove godine hodočašće u Berlin, gdje je živjela naša bl. Marija Terezija od sv. Josipa te smo tako odlučili hodati stopama naše blaženice i nastaviti njeno djelovanje u današnjem životu. Ona nam je uzor i zvijezda pratilja za sva vremena. O temama koje obrađuju zajednički se dogovaramo. Podijelili smo mjesecni susret u četiri cjeline:

1. nedjelja – predavanje i klanjanje
 2. nedjelja – kratka molitva i karitativna radionica
 3. nedjelja – predavanje i molitva u kapelici
 4. nedjelja – kratka molitva i upoznavanje Biblije i svetaca kroz filmove
- Okupljamo se jednom tjedno i to nedjeljom u 20.00 sati u Hrv. Leskovcu, Ako osjećate poziv „Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti.” tada dodite i upoznajte nas.

SVJETSKI SUSRET MLADIH

MADRID 2011.

Dragi mladi, pozivamo vas da nam se pridružite na svjetskom susretu katoličke mlađeži koji će se održati u Madridu, u Španjolskoj od 16.-21. kolovoza 2011. godine. U Hrvatskoj nekoliko nadbiskupija i zajednica mlađih organiziraju put na ovaj susret. Zajednica Emanuel kao jedna od suorganizatora ovoga hodočašća vam nudi zanimljivi paket putovanja.

FORUM MLADIH TOLEDO 11.-15. KOLOVOZA 2011.

- Smještaj: u školama
- Hrana: doručak, ručak, večera

PRETPROGRAM SVJETSKOG DANA MLADIH

- Molitva
- Sv. misa
- Klanjanje
- Radionice
- Večernji program

Cijena za cjelokupni program uključuje: prijevoz autobusom turističke kategorije, smještaj u Toledo na bazi punog pansiona, hodočasnički paket A1 u Madridu (uključuje smještaj, hranu, javni prijevoz...), majice za hrvatske hodočasnike, knjižice za sudjelovanje na susretu.

Prijaviti se možete na e-mail adresu: sdm.madrid2011@gmail.com zaključno do 15.01.2011.

U prijavi je potrebno navesti: ime i prezime, datum rođenja, župa/mjesto, broj mobitela, datum isteka putovnice.

Za sva eventualna pitanja možete nas kontaktirati na 098/169-5369 (Ana) ili 091/535-3339 (Hrvoje).

SVJETSKI SUSRET MLADIH MADRID 16.-21. KOLOVOZA 2011.

- Smještaj: u školama ili obiteljima
- Hrana: doručak, ručak, večera

HODOČASNIČKI PAKET A1

Program: prema informacijama objavljenim na službenim stranicama Svjetskog dana mlađih

Način plaćanja: uplatom na tekući račun

2340009-3213664508.

1. rata – do 15.01. 2011. – 600kn
2. rata – do 15.02. 2011. – 1000kn
3. rata – do 15.04. 2011. – 1000 kn
4. rata – do 15.06. 2011. – 1000 kn

Više pročitajte na <http://hrv.emmanuel.info/>

SVETI JOSEMARIA ESCRIVA

PRIPREMIO: NIKOLA TOMEČAK

Sveti Josemaría Escrivá rodio se u Barbastru u Španjolskoj 9. siječnja, 1902. godine. Imao je petero braće i sestara: Carmen, Santiago i tri mlađe sestre koje su umrle još kao mala djeca. Roditelji, José i Dolores, dali su djeci dubok kršćanski duh.

Godine 1915., zbog posla, čitava obitelj se seli u Logroño. U Logroñu kao adolescent, Josemaría je osjetio po prvi puta poziv, potaknut otiscima golih stopala fratra u snijegu, osjetio je da Bog traži nešto od njega, ali nije znao točno što bi to bilo. Mislio je ako postane svećenik, da će tako otkriti njegov plan koji treba ispuniti. Počeo je svoje pripreme za svećeništvo u Logroñu, a nastavio ih je u Zaragozi.

Nakon ređenja 1925. godine počeo je svoju ministerijalnu službu na seoskoj župi i postdiplomski studij u Zaragozi. Biskup je 1925. godine Josemariji dao dozvolu da preseli u Madrid te da obrani doktorsku disertaciju iz pravnih znanosti.

Godine 1928. tijekom meditacije Josemaría je uvidio što Bog traži od njega: da utemelji Opus Dei, put posvećivanja u svakodnevnom radu i u ispunjavanju svakodnevnih kršćanskih dužnosti. Od toga trenutka u svom radu nosio je ovu zadaću. Istovremeno je nastavio svoju ministerijalnu službu, posebno među bolesnima i siromašnjima. Kroz ove prve godine Opusa Dei, učio je na Sveučilištu u Madridu i predavao kao profesor da može uzdržavati svoju braću.

Kad je u Madridu izbio građanski rat, seli

se od mjesta do mjesta i traži izbjeglice. Kad je rat završio 1939. godine vratio se u Madrid i konačno završio svoju disertaciju iz prava. U nekoliko godina napisao je mnogo članaka o laicima, svećenicima i religiji te nastavio snažno razvijati Opus Dei.

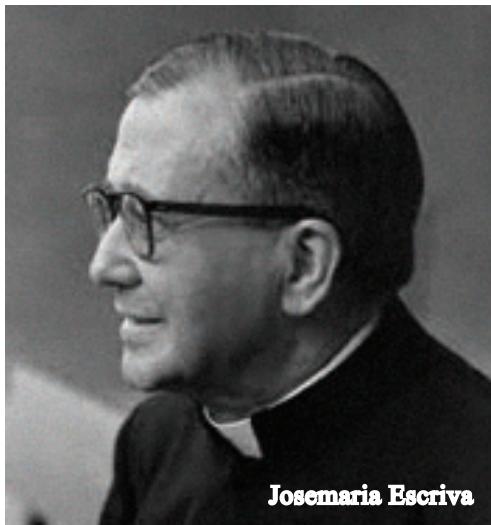
Godine 1946. Josemaría se preselio u Rim. Tijekom godina u Rimu doktorirao je teologiju na Lateranskom sveučilištu. Papa Pio XII. Postavio ga je za konzultatora dviju vatikanskih kongregacija te je postao počasni član Pontifikalne akademije i počasni prelat.

Često je putovao iz Rima u različite europske zemlje, zemlje Latinske Amerike te Meksika, gdje se susreo s velikim grupama ljudi i razgovarao s njima o kršćanskom pozivu na svetost.

Monsinjor Escrivá je umro u Rimu 26. lipnja, 1975. godine. U vrijeme njegove smrti, Opus Dei je postojao u desetak država i dotaknuo je tisuće života. Nakon njegove smrti tisuće ljudi i više od trećine biskupa, poslalo je pismo u Rim tražeći od Pape da otvori kauzu za njegovu beatifikaciju i kanonizaciju.

Papa Ivan Pavao II. beatificirao je monsinjora Escrivu 17. svibnja, 1992. godine na Trgu svetoga Petra u Rimu. Ceremoniji je prisustvovalo oko 300 000 ljudi. „S nadnaravnom intuicijom”, kazao je Papa u svojoj homiliji, „blaženi Josemaria uzetoz je propovijedao univerzalni poziv na svetost i apostolat.”

Deset godina kasnije, 6. listopada, 2002. godine papa Ivan Pavao II. kanonizirao je utemeljitelja Opusa Dei na Trgu Svetog

Petra pred mnoštvom ljudi iz 80 zemalja svijeta. U njegovom obraćanju onima koji su došli na kanonizaciju, Sveti Otac je rekao: „Sveti Josemaría je bio izabran od Boga da proglaši univerzalni poziv na svetost i naglašavanje važnosti svakodnevnog rada i uobičajenih aktivnosti kao puta prema svetosti. Možemo reći da je bio svetac svakodnevice.”

Preuzeto sa stranice: <http://hr.opusdei.org/>

SLUGA BOŽJI OTAC GERARD

PRIPREMILA: SUZANA PLEVČ

Sluga Božji o. Gerard Tomo Stantić rođen je 16. rujna 1876. godine u Đurđinu kod Subotice od roditelja Jose Stantić i Đule (Julije) r. Jagić. U Karmel je stupio 9. rujna 1896. godine u Grazu u Austriji.

Za svećenika je zaređen 1902. godine, nakon studija teologije. Kao jedini svećenik karmeličanin koji je govorio hrvatskim jezikom biva 1904. godine poslan u novoosnovani samostan somborskih karmelićana. Bio je nadasve uzoran redovnik i svećenik, bio je „svima sve”: Hrvatima, Mađarima, Nijemcima.

Umro je u Somboru 24. lipnja 1956. godine. Njegovi posmrtni ostaci počivaju u samostanskoj crkvi somborskih karmelićana.

„O. Gerard je bio čovjek duboke vjere, tako duboke i nepokolebljive vjere te je svatko to mogao zamijetiti čim je prvi put govorio s njim. Uvijek je govorio o Bogu, o Malome Isusu, o krepostima i onomu što je čitao. Govorio je to s uvjerenjem i dubokom vjerom. Najdraža knjiga mu je bila Sвето писмо Novoga zavjeta. Tu je knjigu godinama nosio sa sobom, a kad je bio bolestan držao ju je u sakristiji na polici i često je tijekom dana pogledao u nju, nešto pročitao i o tome razmatrao. Može se reći za njega da je cijelog dana

živio u prisutnosti Božjoj. Trebalo ga je vidjeti i promatrati njegovo lice za dnevnih adoracija: na licu mu se vidjela promjena izraza, pa se moglo pratiti što proživljava i osjeća.”

UVJERI SLIJEDIM GA

MARIJA GAURA

Svakog dana susrećem različita lica, osobine, ponašanja. Svakog dana sebe gledam u ogledalo. Svakog dana gledam što se događa oko mene.

Što to zapravo gledam? Vidim li uopće išta? Postavite li sebi ikada takva pitanja?

S vremena na vrijeme zapitam se što je to u meni da svijet gledam s pozitivne strane; kako mogu sagledati stvari i događaje na neki realni način. Čak onda kada se dogode neke zaista neugodne i ružne situacije ja u sebi nosim mir. Promatraljući druge oko sebe vidim tužna i zbumjena lica, živčane i ljute ljude, namrgodenu mladež, nezadovoljne roditelje. Ne razumijem ih zašto su takvi. Istina, svatko ima probleme i svatko ih na svoj način doživljava i proživljava. No, zar je to razlog da netko postane namrgadena, ljuta, rastresena ili zla osoba.

Mislim da nije. Nekako mi se čini da im nedostaje ljubavi, ljubavi Isusa Krista. Od malena nosim svoju vjeru gdje god pošla i veselim se životu na takav način. Volim osmeh i puno mi on znači. Volim zagrljavaj i zaista me uvijek ugrije. Volim lijepu riječ koja mi puno puta pomogne. Ali u zadnje vrijeme ne čujem često niti dobijem te darove koji mi pomažu da budem sretna. To nedostaje i tim prolaznicima, namrgodenim licima, ljutim i nezadovoljnim ljudima. Nedostaje im ljubav bližnjih, što znači da im nedostaje ljubav Božja. Tu ljubav nosi svatko od nas u sebi, a nekada toga nismo niti sami svjesni. Čak i oni „najveći“ kršćani zaborave tu sitnicu, tu moć koju nose u sebi.

Zamislite život bez Boga i te dobre strane

koju nosimo u sebi.

Zamislite život bez topline i snage da učinite nešto dobro za sebe i svoje bližnje.

Zamislite da Božić ne postoji. Zamislite da smo samo tijelo bez duha i duše. Neki se tako ponašaju, kao da su bez duše. Voljela bih da je više onih ljudi koji uživaju vjenu i Boga. Da u svoj život i obitelji puste Njega, koji kuca na vrata naših srdaca i duša.

Jako sam mlada, ali radosna sam osoba jer je On sa mnom u svemu, dobru, zlu, boli, sreći, plaču i smijehu.

Voljela bih kada biste vi otvorili svoja srca i pustili ga k sebi. Pokušajte ovoga Božića učiniti nešto drukčije i veselije za sebe i svoje ukućane. Proslavite Njegov rođendan uz molitvu, pjesmu i iskrenu radost. Pokušajte zaboraviti probleme i ono što vas sputava. Vjerujem da će se osjećati lakše i sigurnije.

Dopustite Mu da vas vodi jer nikada vas ne bi pustio da propadnete. Dopustite svojoj hrabrosti da Mu bude suputnik, pustite da vas primi za ruku i vodi k pravome putu.

U vjeri je On, u molitvi se nalazi.
U ljubavi je On, u zagrljaj ti prilazi.
U srce ga pusti da sreću osjetiš
da ljubav i mir napokon prihvatiš.
Ne boj se hodati Njegovim stopama.
Osiguraj taj put pod svojim nogama.
Osjeti vjeru i ne napuštaj ga
jer za tebe je rođen,
nikada ne izdaj ga.
Svu slavu Mu daj i molitvu iskrenu.
Primi slobodu i svjetlost beskrajnu.

Marija Gaura

MEDITACIJA O ČUDU ŽIVOTA

DR. PETAR KREŠIMIR HODŽIĆ

Razmišljajući o Misteriju utjelovljenja i rođenja Isusa Krista koji se iz poslušnosti Ocu ponizio kako bi postao s nama u svemu jednak osim u grijehu, promislimo o čudu života svakoga od nas. O tome ne bismo mogli cijelovito ni govoriti bez Isusa koji život daje i naš je Put, Istina i Život, a koji je kao i svaki od nas započeo svoj život devetomjesečnim bojkavkom u krilu svoje majke Marije.

Uistinu, svaki život je čudo, a našem Stvoritelju u kreativnosti nema preanca, jer sve su načinile ruke Njegove i sve je sadržano u Njegovom planu stvaranja. Vrhunac stvaranja i istinsko čudo kojemu se valja neprestance sa zahvalnošću dediti je začeće svakog novog čovjeka, tog jedinstvenog i neponovljivog bića kojega Bog iz ljubavi stvara radi njega samoga, udahnjujući mu besmrtnu dušu i tako ga zauvijek povezujući sa samim sobom. Bog na privremenu skrb i čuvanje taj novi život, kojega sada nazivamo predrođenče ili čedo povjerava roditeljima koji već začećem preuzimaju odgovornu roditeljsku ulogu. Roditeljska odgovornost uključuje i pripremu za začeće, kako bi svoja bića učinili raspoloživim za dar života. Od trenutka začeća kroz idućih devet mjeseci majka mu pruža siguran i topao dom pod svojim srcem. Za ulogu Majke Spasiteljeve, Bog je Djевичu Mariju pripremao od samog početka njenoga života. Na posljetku je po svom glasniku arkandelu

Gabrijelu, poštujući ljudsku slobodu, tražio njen pristanak. Njen „neka mi bude”, otvorio je vrata najvećem čudu života, jer se utjelovio Život sam, po kojem svi mi život imamo. Bog i nas pita i očekuje našu raspoloživost za njegovo divno djelo stvaranja.

Znanost i medicina te tehnike snimanja u medicini otvorile su nam prozor u do nedavno skriveni život čeda u majčinoj utrobi, kojega sve više i bolje upoznajemo. No, jesmo li kao roditelji spremni ga prihvati bez zadrške i već tijekom trudnoće prepoznati i upoznati? Mnogi to čine, ali ima i onih koji život odbacuju zatvarajući oči i uši pred činjenicama da se u nerođeno biće upisuju svi događaji od začeća nadalje i da nije svejedno u kojim je uvjetima ono začeto te kako su se odvijali trudnoća i porod. Mnogi nisu svjesni sposobnosti predrođenčeta i njegovih potreba za bezuvjetnom ljubavlju, sigurnošću i prihvaćanjem, koje se mogu zadovoljiti molitvom, blagoslovljnjem, mislima i osjećajima, ali i glazbom

pokretom i dodirom. Josip je poslušao glas anđela te prihvatio i prepoznao Isusa, preuzevši ulogu zemaljskog oca s povjerenjem u Nebeskog Oca, koji je to od njega tražio. Ivan Krstitelj je u utrobi svoje majke Elizabete također prepoznao Isusa i od radosti je zbog susreta sa svojim Spasiteljem i Njegovom majkom zaigrao u majčinoj utrobi. Uzdrhti li od radosti i naše srce zbog susreta s Isusom u molitvi, pred svetohraništem ili kod pričesti? Hoćemo li se uzradovati svakom životu koji se začne i počne se razvijati pod majčinim srcem primajući na taj način jednog od najmanje Isusove braće? Hoće li muškarci odgovoriti na poziv očinstva i biti potpora svojim suprugama? Hoćemo li s uvažavanjem i prihvaćanjem gledati na svaku trudnicu koju susretnemo? To su pitanja koja trebamo postavljati i o njima razmišljati osobito u ovom predbožićnom vremenu.

Trudnoća u svom prirodnom tijeku završava rađanjem, intenzivnim događajem koji ima potencijal utisnuti duboke, bilo pozitivne bilo negativne, tragove u bića onih koji u njemu sudjeluju. To se prvenstveno odnosi na rodilju i novorođenče, kojima se pod utjecajem hormona i kemijskih tvari, ukoliko su izlučeni u dovoljnoj količini, mijenja mozak kako bi se prilagodili jedno drugom i stvorili snažnu povezanost te određenu međuovisnost. Čedo iz topline i zaštićenosti majčina tijela dolazi na svjetlo svijeta i postaje zasebna jedinka, ali koja ne može sama opstatи već i nadalje treba skrb, brigu i ljubav. Rođenje je događaj koji zauvijek mijenja život roditelja djeteta, a Isusovo je rođenje zauvijek promjenilo i obilježilo tijek povijesti dijeleći vrijeme na ono prije i ono poslijе toga, za čovječanstvo, presudnog događaja.

Da bi se dijete rodilo potrebno je da se

otvore vrata života. Isusovim rođenjem započelo je otvaranje vrata u nebeski život svakome od nas, a dovršeno je njegovom smrću i Uskrsnućem. Rađanje donosi ženi napor i nerijetko bol, ali i neizmjernu radost kada se zagleda u djetedote oči. Hoćemo li učiniti napor da se othrvamo grijehu i mentalitetu svijeta koji odvaja spolnost od braka i života te zagledavši se u Isusove oči dopustiti da nas ispunji potrebnom snagom, neizmjernom radošću i mirom kojega samo On može dati? Još danas donesimo tu odluku zahvaljujući Gospodinu za svoj život, kako bi bili sposobni zahvaljivati, prihvati i ljubiti svaki ljudski život pa i onaj kojega bi mnogi odbacili. Naposljetu, dopustimo Isusu, istinskom ozdravitelju, da u nama ozdravi sve ono što je potrebno ozdravljenja kako bismo imali obećani život, u izobilju da bismo ga imali (usp. Iv 10,10).

Iščekivanje Božića

*Opet iščekujemo
Tvoj dolazak Gospodine*

*i koračamo u nadi
da ćemo Te susresti.*

*Koraci naši
odzvanjaju pločnikom
u svakodnevnom hodu
stazama života.*

*A Ti prolaziš pored nas,
guraš se s nama
i živiš u našoj braći,
a mi Te ne vidimo.*

*Otvori nam oči Kriste
ovoga Božića
da Te ugledamo
u onima koji nam
dolaze ususret.*

Milan Desnica

MOLITVE

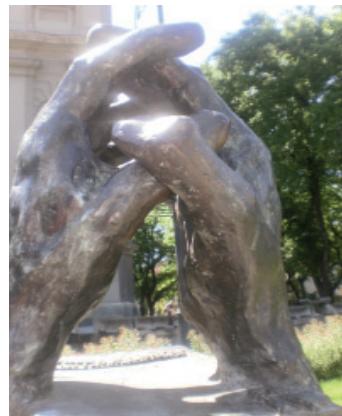
PRIPREMILA: SUZANA PLEVEC

MOLITVA ZA BEATIFIKACIJU SLUGE BOŽJEGA, NAŠEGA OCA GERARDA TOME STANTIĆA

Pomolimo se!

Gospodine Bože, Ti si svome Sluzi, o. Gerardu, udijelio postojanost u vršenju Tvoje volje i silnu želju za sjedinjenjem s Tobom, da bi što čistijom ljubavlju slijedio Krista i žrtvovao se za duše. Dopusti nam da Tvoga vjernoga Slugu uzmognemo častiti na oltarima svete Crkve i po njegova zagovoru obdari svoju Crkvu zvan-

jima našega Reda. Po Kristu Gospodinu našemu! Amen.

PRIPREMIO: VJEKOSLAV PAVLOVIĆ

JUTARNJA MOLITVA

Bijelog dana evo k nama,
hajdmo k bogu s molitvama,
da u radu našem danas,
od zla svakog očuva nas!

Nek nam jezik ravnja, miri,
mir i ljubav tek da širi,
nek nam blago oko krije,
da taštih stvari ne upije!

Zdrav nam vazdan razum budi,
čisto srce usred grudi,
trijezvenost u pilu i jelu
da satiremo obijest tijelu!

Pa kad smrtna kosa sine
i životu danak mine,
zasjat ćemo u bjelini,
slaveći Boga na visini!

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom u sve dane
i vječnost mu ne prestane. Slava Ocu i Sinu
i Duhu Svetom, kako bijaše na početku
tako i sada i vazda i u vijeke vjekova
amen!

Biskupi Hrvatske biskupske konferencije su 1979. godine u Zadru donijeli preporuku da se, na trajni spomen Branimirove godine (879.), svake večeri u 21 sat prekine na trenutak televizijski program i drugi poslovi te uz molitvu Majci Božjoj ispovijedi svoju vjeru. Ovu molitvu mnogi mole i nakon molitve Andeo Gospodnjim.

ISPOVIJED VJERE HRVATA KATOLIKA

Zdravo Marijo (3 puta)
Čvrsto vjerujem u Boga Oca i Sina i Duha Svetoga.

Životom želim potvrditi svoj krsni savez s Bogom i tako obnoviti sveti pradjedovski zavjet vjere u Isusa Krista i vjernosti katoličkoj crkvi.

Svoju odluku polažem u bezgrešno srce Presvete Bogorodice Marije.
Najvjernija odvjetnice na braniku stoj, čuvaj našu svetu vjeru i hrvatski dom. Amen!

KOJI DRUŠTVENO-POLITIČKI POREDAK ZAGOVARA CRKVA

ANA MARIJA DAMJANOVIĆ

Prije svega, treba objasniti što je to društveno-politički poredak. To je način na koji se uređuju odnosi unutar određenog društva, tj. države. To je struktura vlasti, hijerarhija, vlasnički odnosi, sve ono što je potrebno za normalno funkcioniranje nekog društva. Društveno-politički poretki mijenjali su se tijekom povijesti, postoji demokracija, aristokracija, tiranija, diktatura i totalitarizam. Po novijoj političkoj teoriji, tu spadaju republika i monarhija. Republika pak može biti predsjednička, polupredsjednička, parlamentarna, no te podjele nisu toliko bitne za ovu priču.

Ne želim pisati općenito o svjetskim poretcima, nego se osvrnuti na društveno-politički poredak u Republici Hrvatskoj. U našoj domovini postoji demokratski ustavni poredak. Većina ljudi slaže se da je to i najpravedniji poredak. Naziva se demokratskim, jer vlast proizlazi iz naroda i pripada narodu koji tu vlast ostavaruje neposredno (putem referendum), ili izborom predstvanika za Hrvatski sabor, a ustavni se naziva jer se temelji na Ustavu kao najvišem pravnom aktu, temelju pravnog sustava i najznačajnijem političkom dokumentu određene države. To znači da zakoni moraju biti u suglasnosti s Ustavom i svi ostali pravni propisi moraju biti u suglasnosti s Ustavom i zakonom.

Mislim da nema toga poretna kojega bi Crkva eksplikite zagovarala, jer je sam Isus Krist rekao: „Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta.” Kada bi, na primjer, Crkva utemeljivala društveni poredak logično bi bilo da bi se on temeljio na Deset Božjih zapovijedi. Do sada još nije postojala crkvena država, no Crkva se u datim situacijama svakog društvenog poretna pojavljivala kao korektor društvenog morala, što joj je i zadaća. Čl. 41. Ustava glasi: „Sve vjerske zajednice jednake su pred zakonom i odvojene od države.” To što je Crkva odvojena od države nikako ne znači da nije pozvana očitovati se o pojavama u društvu ili izraziti nezadovoljstvo kada se donose nepravedni zakoni. U Ustavu također piše: „jamči se sloboda mišljenja i izražavanja misli.” To ne znači da se može govoriti što se hoće, jer je zabranjeno i kažnjivo svako pozivanje ili poticanje na uporabu nasilja, rat, rasnu, vjersku mržnju ili bilo koji oblik nesnošljivosti. Suština svakog prava je da ono nije neograničeno, nego da seže dotle dok ne ugrožava pravo drugoga. To znači da se jamči sloboda izražavanja misli, ali govor mržnje je zabranjen i kažnjiv. Ne možemo nikako striktno odvojiti Crkvu od države, jer i sami vjernici su pripadnici društva, oni su državljeni ove države i imaju Ustavom zajamčeno pravo na slobodno očitovanje vjere i svojih uvjerenja, ali isto tako nemaju pravo drugima nametati svoje mišljenje.

Naš Ustav je među modernijim i naprednijim ustavima, ali nažalost on se i vrlo često krši. Kvaliteta propisa vidi se prije svega u njihovoj učinkovitosti, a ne samo u sadržaju. Norma bez obzira što lijepo zvuči i puno obećava ništa ne znači ako se ne provodi u stvarnosti, jer tada ostaje samo mrtvo slovo na papiru. Mnogi kritiziraju zakone govoreći da su mrtvi i mirni, da život ne može stati u njih. Država i zakoni doživljavaju se kao nešto izvanjsko, odvojeno od naroda. Istina, država je toliko složen sustav, pa sve da je i najbolja moguća, s najnaprednjim zakonima ne može doprijeti do svakog pojedinog građana. Ne može doprijeti do svakoga staroga i bolesnoga, siromašnoga, gladnoga, žednoga, nesretnoga i očajnoga, zaljubljenoga, prevarenoga, napuštenoga, osamljenoga, razočaranoga... Država, kada bi i htjela, ne može sjediti kraj nekoga i tješiti ga, bdjeti nad bolesnim. Ona uvijek treba propise i postupke, zaključke i rasprave, a ljudima je potrebno brzo djelovanje, otvorenost i toplina ljudskog srca. A to je nešto što država ne može imati, pa čak ako i postoje ministarstva za posebnu skrb o djeci, nemoćnim,

potrebitima itd.

No, država ipak nije potpuno udaljena od naroda, jer kada razdijelimo državni aparat na sitne dijelove dolazimo do pojedinaca. Oni su ti koji obavljaju „terenske poslove”, koji dolaze u izravan kontakt s čovjekom i koji mogu pružiti pomoć na licu mjesta. Ti pojedinci bi onda trebali davati najbolje upute kako brinuti za čovjeka, oni bi odozdo prema gore, prema zakonodavstvu i državnom vrhu trebali upućivati prijedloge koji bi se onda uvrštavali u zakone. Država bi trebala biti tako organizirana da idealistima i zanesenjacima, onima koji predlažu, smisljavaju, svima onima koji žele poboljšati odnose u zdravstvenom, gospodarskom, prosvjetnom, moralnom i drugom smislu, omogući da djeluju na opću korist svih. U državi bi trebali biti takvi uvjeti da ovakvi pojedinci mogu doći do izražaja i ostvariti svoje nesebične nakane bez zapreka birokracije i bez da ih drugi napadaju. Pa čak ako su njihove nakane sebične, tj. ako sve čine na svoju veću slavu, nije uopće bitno, najbitnije je da od onog što čine društvo ima koristi. Zato takve ideje i pojedince treba objeručke primiti, a ako im već ne kanimo pomoći, bar ih ne smetajmo, nego pustimo ih da čine kako najbolje znaju i umiju.

Žalimo se na nered u društvu, na trulež, nepoštenje, nesustavnost. Ali, zapamtimo, kakvi ljudi, takvo društvo! Ne treba brkati pojmove, društvo nije različito od pojedinaca, ono je zbroj pojedinaca, dobrih i loših. Društvo se može popraviti samo ako se popravljaju pojedinci koji ga čine. Država i zakoni prisiljavaju pojedince da im se pokoravaju i na taj način ih odgajaju, no bez obzira na to, ne može svaki

pojedinac biti pod strogim nadzorom, već je svatko na kraju prepušten svojoj naravi. Trebamo odgajati sami sebe. Nitko nas ne može popraviti ako to sami ne odlučimo, ako sami sebe ne stežemo, ne promatrano, ne nadziremo. Ako smo prema sebi previše popustljivi, ubrzo ćemo se pretvoriti u totalni kaos. Nije dovoljno spoznati da nešto loše činimo, nego to treba i ispravljati. Trebamo sebe držati na uzdama, biti strogi sami prema sebi, ne zadovoljavati se površnošću i nepotpunošću. Nered u javnim službama postoji jedino zato jer u životima onih službenika koji tamo rade također vlada nered. Ti isti ljudi nisu zabrinuti zbog svoje lijenosti, netočnosti, nepotpunih rezultata, jer su uvjereni da su, s obzirom na to kakvih sve ljudi ima, jako dobiti. Nažalost i mnogi vjernici misle isto.

Bez obzira je li netko vjernik ili ne, pametan čovjek uvijek sebe smatra lošijim od drugoga, a ne boljim. Crkva je ta koja mora imati ulogu stalnog čuvara savjesti. Ona mora stalno upozoravati vjernike i ostale, poticati ih na dobro, koriti ih i tjerati da se popravljuju. Ne razumijem zašto se toliko napada Crkvu zbog moraliziranja, kad ono što ona zahtijeva ne može biti loše. Čak i da nisam vjernica, ne bi me smetalo što netko poziva na red i moral, kada nema ništa loše u tome. Protiv ovoga, najčešći argument je da oni koji pričaju o moralu često i sami žive drugačije od

onoga što drugima propovijedaju. Mislim da je bitniji sadržaj onoga što se govori. Onda bi trebalo i roditelje kritizirati što kore svoje djecu, što ih odgajaju, a i sami su kao djeca bili nemarni i neposlušni. Nije uopće bitno je li netko vjernik ili ne, sve što ima za cilj poboljšanje društva, korist čovjeka, što odgaja i što unaprijeđuje ljudske odnose treba prihvati. Ljudi za mnoge stvari vide da su dobre i korisne, ali su ih skloni odbaciti i obezvrijediti samo zbog svojih predrasuda. Crkveni nauk je pozitivan, jer on stvarno ima za cilj čovjeka. Sve što je Bog učinio za nas i sve što od nas traži je zbog ljubavi prema čovjeku. Tako svi oni koji njeguju čovječnost, a ona nam je toliko potrebna u ovim vremenima, moraju zajedno surađivati, bili oni vjernici ili ne. Ako je čovjek zajednička svrha suradnja mora postojati. Ali takav čovjek ne smije biti drugome čovjeku vuk, nego prema drugome što bolji, iskreniji, blaži i pravedniji.

Po mom sudu država bi trebala bit temeljena na ljudima koji su slobodni i odgovorni. Možda najbolju poruku za uređenje države donosi adventsko vrijeme, a to je vrijeme kada bi se ljudi trebali „ponovno roditi“, preispitati svoju savjest, odnosno oslobođiti svojih opačina i grijeha i pripremiti prostor u srcima za Isusa Krista koji je, kako je sam kazao, put, istina i život...

TRADICIJA BOŽIĆNE GLAZBE

EVA KIRCHMAYER BILIĆ

Hrvatske adventske i Božićne popijevke uistinu su svjetski glazbeni fenomen i osobitost. U njima je puk tijekom stoljeća nevjerljivom liturgijskom i biblijskom, teološkom jasnoćom i porukom opjevao duboku teološku istinu Božjega dolaska među ljude. One su uistinu prepjevano Evanelje. Treba samo malo pomnije pročitati Evangelija i pogledati tekstove i melodije hrvatskih napjeva te uvidjeti ovu uistinu fascinantnu i jedinstvenu pojavu u glazbenom pučkom folkloru i to sakralnom/duhovnom. Više o tome pisali su brojni hrvatski muzikolozi, crkveni glazbenici i orguljaši, sljedbenici cecilijanskog pokreta i teolozi (pater Bonaventura Duda, dr. fra Izak Špralja, pok. mo. Andelko Milanović, mo. Albe Vidaković, mo. Miroslav Martinjak i mnogi drugi, ponajviše u časopisu za crkvenu glazbu „Sv. Ceciliјa“). Popijevka „U se vrime godišća“ jedna je od najstarijih i potječe od srednjovjekovnog napjeva iz 13. stoljeća iz Francuske (In hoc anni circulo). U hrvatskim krajevima postoji sačuvano oko 70 (!) varijanti toga napjeva. Pretpostavlja se da ih je bilo i više! (Snimljeni su, uz knjigu/monografiju o fenomenu „U se vrime...“). Napjev ima preko trideset kitica, koji je u pojedinim krajevima Hrvatske različit. Poznato mi je da se na otocima jedva čekala polnoćka, kada bi se konačno prvi puta nakon Došašća, pjevala Slava i zazvonila svaki zvona, a (umjesto petardi) naiz-

mjence su sve kitice (naravno, napamet) pjevali muškarci, odnosno žene. To je zasigurno bio veličanstven i dirljiv prizor. Isto tako postoje snimljeni brojni napjevi na „Narodi nam se“ (iz sjeverne Hrvatske, 16. st.) iz cijele Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Srijema, Bačke, Vojvodine... Sve te napjeve snimio je Mješoviti zbor Društva prijatelja glagoljice „Baščina“ i dirigent Izak Špralja, kao i mnoge druge pučke duhovne napjeve koje je hrvatski puk tijekom svoje trinaeststoljetne kršćanske povijesti stvarao Bogu na slavu, na svojemu (staro)hrvatskom jeziku.

Meni osobno iznimno je draga adventska popijevka „Padaj s neba“ (usporedi

s: „Rosite nebesa odozgor i oblaci daždite Pravednika” - *Rorate coeli...*). Postoji i gregorijanski napjev „Nebesa odozgor rosite” (u Hrvatskoj liturgijskoj pjesmarici to je broj 367, a jedan od najvećih hrvatskih skladatelja 20. stoljeća, orguljaš akademik Andelko Klobučar, skladao je pjesmu „Rosite, nebesa, odozgor”, Pjesmarica PGPN, broj 341).

Od pučkih božićnih pjesama najpoznatija i najsvečanija je „Narodi nam se”, a meni osobno najdraža je „Nebo i zemlja” Albe Vidakovića, posvećena Svetoj obitelji.

GLAS NARODA

Za ovaj broj, a ususret Božiću, odlučili smo da vas, naše župljane pitamo koje su vam najdraže adventske i Božićne pjesme. Bilo je različitih ideja i svatko ima nekoliko svojih najdražih pjesama. Ovo su samo neke od njih. Među svim pjesama koje su župljani naveli nekoliko se izdvaja s većim brojem glasova:

- U to vrijeme godišta
- Adeste fideles
- Djetešće nam se rodilo
- Pojte pastiri
- Mehki snežek
- O pastiri, vjerni čuvari
- Visom letec
- Zlatnih krila
- Veseli se Majko Božja
- Poslan bi andel Gabrijel
- Radujte se narodi
- Dvorani neba
- Tiha noć

Apsolutni pobjednik je pjesma Nebesa odozgo rosite ili pod drugim naslovom Padaj s neba roso sveta koju donosimo u cijelosti.

PADAJ S NEBA

*Padaj s neba, roso sveta,
padaj s rajske visine!
Vapijahu starog svijeta
duše čiste pravedne.
Otvori se, zemljo mila,
da iz plodnog tvoga krila
u taj sretan, blažen čas
svemu svijetu nikne spas.
Već se bliži vrijeme blago,
već se bliži onaj čas
kad će izić Sunce drago,
svanut svemu svijetu spas.
Svani dane i noć skrati,
sini sunce i povrati
Bogu čast na visini,
svijetu mir na nizini.*

PADOVA, VENECIJA, 12.06.2010.

NEOBIČNO VJENČANJE

MILAN DESNICA

Dana 5.lipnja ove godine u našoj župnoj crkvi obavljeno je jedno neobično vjenčanje.

U našoj župi živi obitelj Petrić koja se iz Argentine vratila u Hrvatsku 1995. godini, a njihova rodbina je ostala u Argentini.

Gospođa Monica Petrić je rođena Argentinka i cijela njena obitelj živi u Argentini. Brat gospode Monice je u nekoliko navrata boravio u Republici Hrvatskoj, zavolio našu zemlju, upoznao našu zajednicu, a posebno mu se svidjela naša crkva sv. Ivana Nepomuka.

Gospodin Gabriel je, na susretu obitelji iz svoje župe, nakon više od trideset godina, ponovno susreo djevojku koju je poznavao u svojoj mladosti, a koja je još uvijek bila slobodna te su njih dvoje odlučili stupiti u brak, jer je ljubav bila uzajamna.

Tako su Silvia Marta Tarradellas i Gabriel Carlos Paolino odlučili svoj zavjet ljubavi i vjernosti izreći u zemlji koja ih je oduševila, u crkvi koja ih je očarala jednostavnošću i ljepotom, pred malobrojnim članovima obitelji i prijatelja koji su ih podržali u njihovu naumu.

Obred vjenčanja vodio je svećenik Jose

Peguera, Španjolac, na službi u Zagrebu u personalnoj prelaturi Opus Dei.

Vjenčanje je obavljeno pod svetom misom, koja se služila na španjolskom, tijekom koje je pretvorba izgovorena na hrvatskome jeziku. U koncelebraciji su bili naši svećenici, gospodin župnik vlč. Vjekoslav Pavlović i supsidijar vlč. Mijo Matošević

Iako je bilo malo članova iz obitelji mlađenaca, jer je bilo veoma teško organizirati posjet iz Argentine, obitelj Petrić bila je oduševljena i ushićena što se jedan njihov član obitelji vjenčao u crkvi koju oni svakodnevno pohađaju, u kojoj upućuju molitve za svoje drage u dalekoj Argentini. Tako su svi bili povezani u zajedništvo molitvenim putem.

Tijekom svete mise slavlje su pjevanjem uveličale časne sestre Milosrdnice iz Zagreba, jer je časna sestra Edita dugo vremena bila u Argentini i prijateljski je povezana s obitelji Petrić.

Mladenci su boravili u Hrvatskoj tri tjedna i još bolje upoznali ljepote naše domovine. Oduševljeni svim viđenim i doživljenim odlučili su ponovno posjetiti našu zemlju čim im prilike to dozvole.

Svakoga tjedna komuniciraju s obitelji Petrić i evociraju uspomene na predivno vjenčanje u Lučkom.

KVIZ: EUHARISTIJA

PRIPREMILA: S. ANICA MARIJA

1. Što je Euharistija?

- a) Euharistija je spomen na izlazak Mojsijevog naroda iz pustinje
- b) Euharistija je spomen-čin Gospodnje muke, smrti i uskrsnuća
- c) Euharistija je kamena ploča koja se postavlja kod blagoslova crkve
- d) Euharistija je ime koje obilježava put kojim je Isus išao na Golgotu

2. Od čega dolazi naziv „Euharistija”?

- a) Dolazi od latinske riječi koja znači S nama Bog
- b) Dolazi od grčkog glagola koji označuje riječ zahvale; to je čin zahvaljivanja Bogu
- c) Dolazi od latinskog glagola koji označuje pobjedu
- d) Dolazi od grčke riječi koja znači hrana

3. Koji nas blagdan Staroga zavjeta podsjeća na Euharistiju?

- a) Blagdan sjenica
- b) Blagdan žetve
- c) Blagdan Pashe
- d) Jom Kipur

4. Kako je izgledala Pasha i židovskoj zajednici?

- a) Pasha je bio blagdan kada su uživali u obilju svakojake hrane i raznih pića ležeći na krevetima
- b) Za blagdan Pashe su obavezno jeli ribu i rižu koju su kuhalili u posebnom loncu na žaru, a to su jeli polako kako bi se sjećali onoga što im je Gospodin priredio vodeći ih u obećanu zemlju i prisjećali se kada ih je hranio ribama i manom s neba

c) Židovi su svake godine blagovali beskvasni hruh, uz gorko zelje, janjetinu te čašu vina; Pashu su jeli žurno, jer ih je to podsjećalo na žurbu i oslobođenje iz Egipta, blagovali su je opasanih bokova i i sa sandalama na nogama

5. Koja nas Božja zapovijed poziva na slavljenje Euharistije?

- a) Prva Božja zapovijed
- b) Treća Božja zapovijed
- c) Deseta Božja zapovijed

6. Na što se odnosi Euharistija?

- a) Odnosi se na Isusovu zahvalu na posljednjoj večeri koju je blagovao sa svojim učenicima
- b) Odnosi se na slavljenje prvog Isusovog čuda u Kani Galilejskoj kada je pretvorio vodu u vino
- c) Odnosi se na Isusovu molitvu i propovijedanje u Getsemantskom vrtu

7. Koje nas Isusovo djelo podsjeća na Euharistiju?

- a) Čudesno Lazarovo uskrsnuće
- b) Čudesno pretvaranje vode u vino
- c) Čudesno umnožavanje kruha

8. Tko je ustanovio euharistiju?

- a) Euharistiju je ustanovio Mojsije kad je dobio zapovijedi Božje
- b.) Euharistiju je ustanovio Isus Krist na posljednjoj večeri
- c) Euharistiju je ustanovio Papa Ivan Pavao II.
- d) Euharistiju je ustanovio Petar

9. Kojim riječima je Isus ustanovaio Euharistiju?

- a) „Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio.”
 b) „Tko tebe kamenom, ti njega kruhom.”
 c) „Ovo je moje tijelo koje se za vas predaje, ovo je moja krv, ovo činite meni na spomen”

10. Zašto se Euharistija zove „Večera Gospodnja”?

- a) Jer se radi o večeri kada se rodio Isus
 b) Jer se radi o večeri koju je Isus blagovao sa svojim učenicima u predvečerje svoje muke
 c) Jer se radi o večeri kada je Petar zanjekao Isusa

11. Što Krist postaje po Euharistiji?

- a) U euharistijskoj žrtvi Krist postaje, po svojoj riječi, stvarno prisutan u svojem narodu
 b) U Euharistiji Isus nam daje nove zapovijedi
 c) U Euharistiji se sjećamo svih čuda Isusovih

13. Koji su glavni dijelovi Euharistije?

- a) Uvodni obred, pokajnički čin i ispovijest vjere
 b) Služba riječi i euharistijska služba
 c) Propovijed i Pričest
 d) Propovijed i molitva vjernika
 16. Koji je najsvečaniji dio mise?
 a) Uvodni obred
 b) Euharistijska molitva
 c) Molitva vjernika
 d) Jaganje

14. Koliko imamo euharistijskih molitava?

- a) Imamo jednu euharistijsku molitvu.

- b) Imamo tri euharistijske molitve.
 c) Imamo četiri euharistijske molitve.
 d) Imamo šest euharistijskih molitvi

15. Što se nalazi u središtu euharistijskog slavlja?

- a) U središtu euharistijskog slavlja je svećenik koji je poslanik Pape
 b) U središtu euharistijskog slavlja se nalazi okupljen puk koji čini Isusovu Crkvu
 c) U središtu euharistijskog slavlja se nalazi kruh i vino, koji izgovaranjem Kristovih riječi, postaju Kristovo Tijelo i Krv

16. Tko može predsjedati Euharistiji?

- a) Đakon može predsjedati euharistiji
 b) Klerik s posebnim odobrenjem može predsjedati euharistiji
 c) Samo valjano zaređen svećenik može predsjedati euharistijom

17. Kako nas Isus poziva da ga primamo u Euharistiji?

- a) Poziva nas riječima „Uzmite i jedite od ovoga svi.”
 b) Poziva nas riječima „Oče naš...”
 c) Poziva nas riječima „Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem.”

18. Koji su uvjeti da dostojno primimo pričest?

- a) Može se pričestiti s velikim grijehom, ako smo se pokajali u pokajničkom činu
 b) Treba biti čist od svakoga grijeha, osobito smrtnog i temeljito vjerovati da pod prilikama kruha i vina primamo pravo Tijelo i Krv Kristovu
 c) Ne možemo dostojno primiti pričest jer smo stalno grešni

19. Što postajemo pričešću?

- a) Postajemo dionicima Kristove muke i uskrsnuća
- b) Postajemo župljeni župe u kojoj živimo
- c) Postajemo Isusovi učenici

20. Od koliko se dijelova sastoji liturgijska godina?

- a) Od dva dijela
- b) Od tri dijela
- c) Od pet dijelova

IZREKE I MUDRE MISLI

**PRIPREMILA: MARIJA GAURA I
DORA BILANDŽIJA**

Molitva je više od samog „razgovora“ s Bogom. Molitva je otvaranje (prema) Bogu, susret s Bogom, susret koji se događa na svim zamislivim nivoima, s najrazličitijim sredstvima, gestama i položajima tijela.
John Wesley (1703.-1791.)

Nije važno koliko radiš, već je važno koliko ljubavi unosiš
u ono što radiš i koliko to daruješ drugima.
(Majka Tereza)

Voljeti se, to ne znači gledati se međusobno,
već udruženo gledati u istom smjeru.
(Saint-Exupery)

Ništa ne odlučuj prije nego što stvar odvagneš pred Bogom. (JOSEMARIA ESCRIVA)

Budi čvrst. Budi pošten. Budi čovjek. A onda – budi andeo.

Ako Bogu trebaš služiti svojom inteligencijom, studij je za tebe ozbiljna obveza.

Dakle: ne brinite se tjeskobno za sutrašnji dan, jer će se sutrašnji dan brinuti za se! Svakom je danu dosta njegove muke. Biblijka: Mt, 6,34

DJEĆJI “BISERI”

Što je čovjek stariji, njegovi zubi su sve skuplji.

Švicarske krave koriste se pretežno za pravljenje čokolade.

Stanovnici Sardinije zovu se Sardine.

Leptir je insekt iz porodice helikoptera.

Moja sestra je opet položila razred s odličnim uspjehom, sve same petice. Ona to meni namjerno radi!

Baka nam je otišla na onaj svijet. Sad i mi imamo nekog u inozemstvu!

1. b) 2. a) 3. c) 4. c) 5. b)
6. a) 7. c) 8. b) 9. c) 10. b)
11. a) 12. b) 13. b) 14. c) 15. c)
16. c) 17. a) 18. b) 19. a) 20. b)

RJESENJA:

NEPOZNATO O POZNATOME!

- Znate li da je u postupku završetak proglašenja blaženim sv. Oca Ivana Pavla II.?
- Znate li da se redovito održavaju susreti za mlade u samostanu sestara karmeličanki BSI utorkom u 20 h?
- Znate li da je u naselju Blato 31. listopada ove godine bio blagoslov samostana redovnika monfortanaca?
- Znate li da se osniva nova župa na našem području, župa koja obuhvaća naselja Hrv. Leskovac i Demerje?
- Znate li tko je pisao povijest župe Stupnik? (Krešimir Tomečak)
- Znate li koje još župe u Hrvatskoj imaju za zaštitnika sv. Ivana Nepomuka? (Glina, Ogulin, Saborsko, Vrbovsko, filijalna crkva u Hodošanu-Župa sveti Juraj u Trnju, a grad Omiš i Slavonski Brod imaju sv. Ivana Nepomuka kao zaštitnika grada)
- Da li znate značenje riječi caritas? (ljubav na djelu, djelotvorna ljubav)

ŽUPNA STATISTIKA

Krštenih:	131
Prvopričesnika	123
Potvrđenika	116
Umrlih	104
Vjenčanih	36
Bol. pomazanje	60

ZAHVALE:

- Posebna zahvala svim dobrovorima koji pomažu u obnovi naših župskih sakralnih građevina.
- Zahvala svim dobrim ljudima koji su pomogli u ponovnoj izgradnji kuće nakon eksplozije plina.
- Zahvala svima onima koji svojim djelovanjem pomažu u radu župe i aktivno sudjeluju u župnoj zajednici.
- Posebna zahvala tvrtci Kerschoffset d.o.o., Poduzeće za grafičku djelatnost i nakladništvo; koja pomaže da Brazda ugleda svjetlo dana.

KERSCHOFFSET

Zahvala svima koji su župnom listu mogli bilo svojim radom, savjetima ili novčanom pomoći.

ŽUPNE OBAVIJESTI

Od sada sve župne obavijesti, kao i sve zanimljivosti i aktivnosti naših župljana možete pronaći na web stranici župe:

www.nepomuk.hr

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45, te u 18:00 sati, a radnim danom u 17:30 sati (zimsko računanje vremena).

Samostan sestara karmelićanki BSI-Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela, Ježdovac:

- sveta misa je svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 17 sati.

Kapela sv. Benedikta, Donji Stupnik:

- sveta misa je svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 17 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG

UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 18:00 do 19:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 18:00 do 19:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 16:30-17:30 sati.

MOLITVENI SUSRETI:

Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI.

ZAJEDNICA MLADIH

Druženje i vjeronak utorkom u 20:00 sati u samostanu sestara karmelićanki BSI.

Molitveni susreti mladih nedjeljom poslije večernje svete mise u samostanu karmelićanki BSI.

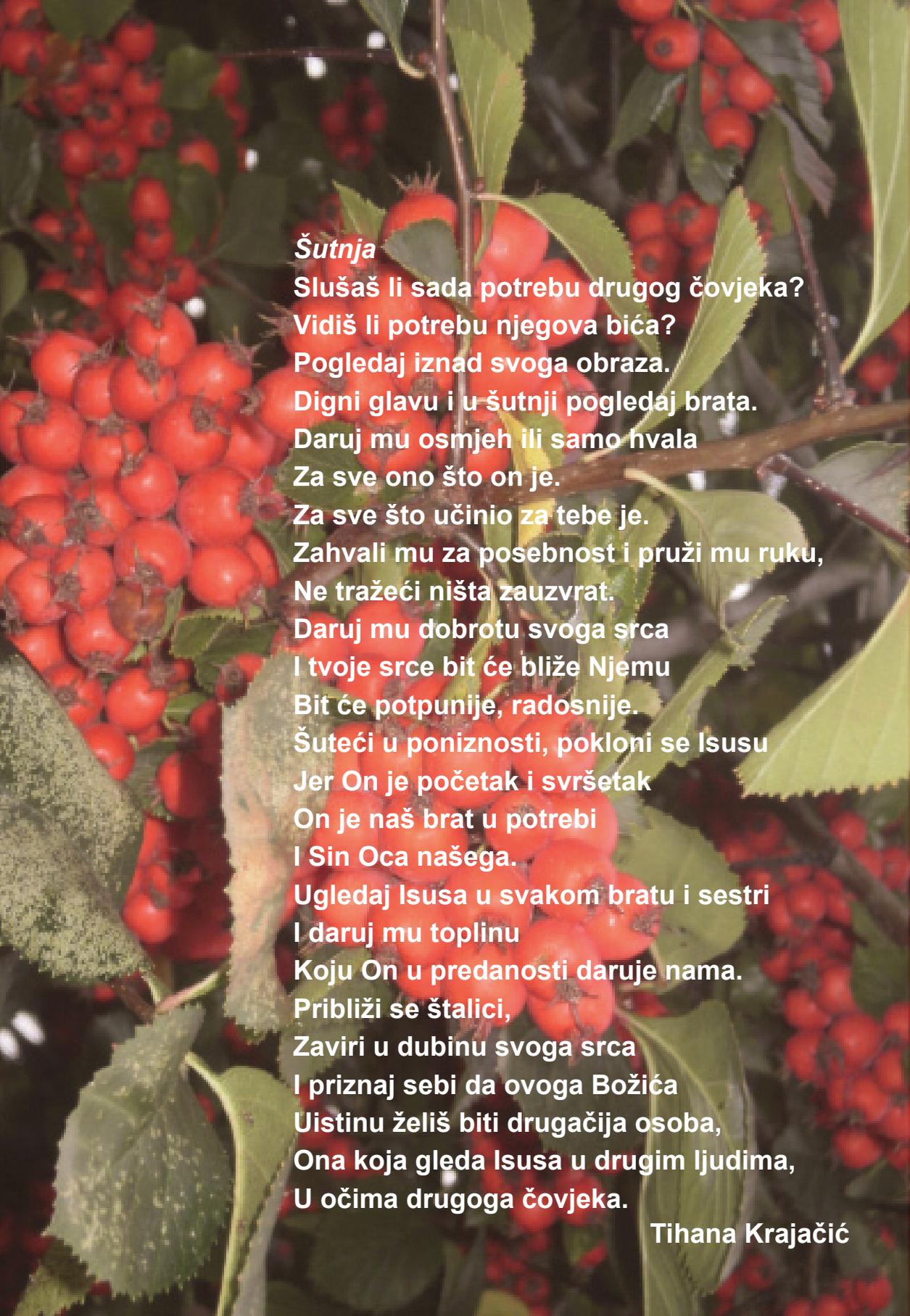
ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Anđeli sv. Ivana” petkom od 18 od 19 sati;
- Zbor mladih „Allegro” ponedjeljkom i petkom od 20:30 do 22:00 sata;
- Župni zbor srijedom od 19:00 do 20:00 sati;
- Zbor HKZ „MI-tamburica” četvrtkom u 21:00 sati;
- mali tamburaši utorkom i petkom u 20:15;
- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:15;
- Mali dječji zbor iz Hrv. Leskovca petkom u 19 sati;
- Bend „Mladi iz Hrv. Leskovca” subotom u 19:00 sati;
- Zbor sv. Mihaela u Ježdovcu četvrtkom nakon sv. mise.

Raspored blagoslova obitelji

DATUM:	ULICA:
NEDJELJA 26. XII. 2010.:	LESKOVAČKI BRIJEG, KOSTANJEVAČKA, STAJNIČKA, KRASNIČKA, TRATINSKA, PODOKIČKA, ŽUŽIĆI, ŽUŽIĆI I. i II. odv., BOŽIĆI, BOŽIĆI I. i II. odv., TOPOLJSKA, DROBILINA, DROBILINA I. i II. Odv., ŠTEFANSKA, KOVACIČKO, KOBASI, LOPUHI
PONEDJELJAK 27. XII. 2010.:	MOLBIČKA, MLADINSKA, SKRADNIČKA, STARА CESTA, MEJNA, DONJOSTUPNIČKA, JAPJECI, MEGLAJCI, JUGOVA, KATRIČEKI, KATRIĆI, MAJDAČKA, SV. BENEDIKTA OD., SV. FLORI JANA
UTORAK 28. XII. 2010.:	MIRKA BEDEKA (cijela), 15. travnja 1944., SV. BENEDIKTA (početak kod kapele), VERNIČKA, PAVLOVIČKA, RUNTASI, SELIŠTE, DRAGUTINA NOVAKA, DOMOVIĆEVA
SRIJEDA 29. XII. 2010.:	BILJANSKA, TVORNIČKA, NEDELJSKA, NOVI PUT, GAJIĆ, GORNJOSTUPNIČKA, GRADEK, GORNJOSTUPNIČKI ODVOJAK, MEDCESTAMI, DOMOVIĆEV BRIJEG, KRATKA, PRUDICE, GORENSKA, TRDAKOVA, TRGOVENSKA, HORVATINCI
ČETVRTAK 30. XII. 2010.:	MARKULINKA, GRAŠEVAČKA, ZELENA, POVRTLARSKA, USKA, LIPOVAC, ŽITARKA, STUPNIČKI OBREŽ, KANALSKA, KARLOVAČKA, DELKOVEČKA
PETAK 31. XII. 2010.:	JEZERANSKA, IVANČICA, POTOČNA, POVRTNICA, KALINOVO, DOLENICA, HRVATSKOSELSKA, HOJNIKOVA, DELIĆEVA, ZGRABLJIĆEVA
NEDJELJA 2. I. 2011.:	ZASTAVNICE, TRAVARSKO, BOROVIK, BUGAROVA, IVIČEKI, LUČKO
PONEDJELJAK 3. I. 2011.:	TRAVARSKI ODVOJAK, PILINKA, KRŠKA, GAJ, STARČA, UNČANSKA, VRBICE
UTORAK 4. I. 2011.:	PAVLOVAČKA, RIBARSKA, CIGLARSKA, PRUŽNA, PREČNA, PUŠKARIĆEVA, ROŽMANKA, BEDEKOVA, POLJSKI PUT
SRIJEDA 5. I. 2011.:	DEMERJE od DREŽNIKA OKO 65 OBITELJI, HRASTOVIČKA, PARKANJ, LASINJSKA, VENTILATORSKA, LUČKI ODVOJAK, PREDANIĆ, VRBICE I., II., III., V.
ČETVRTAK 6. I. 2011.:	DEMERJE – NASTAVAK (oko 50 obitelji), MIKULINI, RACKA, VOJKOVIČKA, BIŠKUPIĆI, VUKASI, JEŽDOVEČKI ODVOJAK, STUDENI I. i II.
PETAK 7. I. 2011.:	DEMERJE, ostatak; JEŽDOVEČKA, KERESTINEČKA
SUBOTA 8. I. 2011.:	KESERI, KUŠNJAČIĆI, PRKANJ

Šutnja

Slušaš li sada potrebu drugog čovjeka?

Vidiš li potrebu njegova bića?

Pogledaj iznad svoga obraza.

Digni glavu i u šutnji pogledaj brata.

Daruj mu osmješ ili samo hvala

Za sve ono što on je.

Za sve što učinio za tebe je.

Zahvali mu za posebnost i pruži mu ruku,

Ne tražeći ništa zauzvrat.

Daruj mu dobrotu svoga srca

I tvoje srce bit će bliže Njemu

Bit će potpunije, radosnije.

Šuteći u poniznosti, pokloni se Isusu

Jer On je početak i svršetak

On je naš brat u potrebi

I Sin Oca našega.

Ugledaj Isusa u svakom bratu i sestri

I daruj mu toplinu

Koju On u predanosti daruje nama.

Približi se štalici,

Zaviri u dubinu svoga srca

I priznaj sebi da ovoga Božića

Uistinu želiš biti drugačija osoba,

Ona koja gleda Isusa u drugim ljudima,

U očima drugoga čovjeka.

Tihana Krajačić